

קונטרס

דפי עזר

ללימוד שו"ע עם משנה ברורה לפי סדר הלוח "הלכתא דיומא"

■ מוחזר שינה אחת ■

כולל בתוכו:

דפי חזרה

דפי ציורים וטבלאות

דפי סיכום

מסעי תשע"א לפ"ק

יוצא לאור ע"י
מפעל הלכתא דיומא

מותר לכתחלה להוציא מביתו הוא והם כדי שלא יבא להוציא באיסור ולא יפתחנו אלא כשרוצה לצאת ולבא וינעלנו מיד אחר צאתו וברואו, ובמקום הדחק יש לסמוך להקל שאין צריך נעילת בית.

ביטל גם רשות ביתו מי מותר לטלטל? אם ביטל להם גם רשות ביתו מותרין בין הוא בין הם להוציא לחצר בין מביתו בין מבתיהם לאחר שהחזיקו אנשי החצר את רשותו שהוציאו מבתיהם להחצר, וקודם שהחזיקו אם יוציא מביתו לחצר אז תזור מביתו וממילא אוסר עליהם והן עליו, וכן יזהר שלא יכניס מחצר לביתו קודם שיכניסו הם מהחצר לביתו.

האם מועיל להשכיר רשותו? אם אינו רוצה לבטל להם רשותו אלא להשכירו י"א שמועיל כמו ביטול וי"א שאינו מועיל, וי"א דבחול לכו"ע יכול להשכיר דלא גרע מביטול אלא דבשבת אסור לשכור דהוי כמקח וממכר. ולהלכה רוב אחרונים מקילין בזה לענין ימי החול.

אם כל בני החצר ביטלו רשותם לאחד שלא עירב מי מותר להוציא? אם בני החצר שעירבו מבטלים רשותם לאחד שלא עירב הוא מותר להוציא מביתו לחצר ולא מבתיהם והם אסורים אף מביתו לחצר, וי"א דדוקא כשמרציאם מבית לחצר אבל כשהם מכניסים מחצר לבית אין זה נקרא השתמשות בחצר ולא הוי כרוציים לזכות בחצר וי"א שגם להכניס מחצר לבית אסור. ולא אמרינן שיהיו כאורחים שאין רבים נעשים אורחים אצל יחיד כשבאמת החצר והבתים שייך להם אלא כדי שיהא מותר לטלטל נסתלק מרשותם, ואפילו קדם היחיד והחזיק נמי לא מהני לענין רבים שלא יוכלו לחזור ולזכות ואסורין בכל גווניו, ואפ"י ביטלו לו רשות ביתם ג"כ אסורים להוציא בין מביתם ובין מביתו לחצר. וה"ה אם היו שנים לבד וביטל א' מהם לחבירו המבטל אסור אף בשל חבירו וחבירו מותר רק בשל עצמו.

שכחו שנים לערב וביטלו רשותם למי יבטלו רשותם? שכחו שנים ולא עירבו יכולים לבטל רשותם שיבטל כ"א מהם רשותו לכל בני החצר בין אם מבטלין לרבים שעירבו ובלבד שכל אחד מהם יבטל לכל א' בין אם מבטלין לא' שלא עירב ואפילו לא ביטלו השנים בבת אחת אלא בזה אחר זה ג"כ מהני. אבל אין מבטלין לשנים שלא עירבו בין אם מבטלין רבים ועירבו בין אם הוא יחיד שלא עירב שהרי אף לאחר שיבטלו להם הם שנים וא' אסור על חבירו. ואפילו אמר לא' אני מבטל לך על מנת שתחזור ותבטל לחבירך אינו מועיל, ואם אותו שיבטל לראשון חזר וביטל בעצמו לשני שפיר מהני.

ביטל רשותו והוציא בשבת האם הוי חזרה? המבטל רשותו ועבר והוציא אח"כ מביתו לחצר בשוגג אינו אסור במויד אסור על בני החצר לטלטל שנראה כחזרו ומחזיק ברשות שיבטל ומי"מ אם חזרו אח"כ ומבטל מחדש מהני. וי"א דלא אמרינן שהוא כחזרו ומחזיק אלא ע"י הוצאה מבית לחצר אבל אם מכניס מחצר לבית לא נראה כרוצה לחזור מביטולו ולהחזיק בחצר וי"א דאין חילוק בין הוצאה להכנסה. ואם החזיקו בו כבר קודם שחזר והוציא כליו שהוציאו מבתיהם לחצר או שהכניסו מחצר לבתיהם אינו יכול לחזור מביטולו, ומהני חזקה אף אם החזיק בערב שבת אחר הביטול. ולרש"י אין חזקה מועלת אלא אם כן החזיקו משחשיכה ויש להחמיר כדעה זו.

ב' הצירות האם יכולין לבטל רשותם זה לזה? יש ביטול רשות מחצר לחצר לא שנא שתי הצירות ופתח ביניהן ועירבה כל אחת לעצמה [דאי לא עירבו אין מבטלין] ול"ש עירבו יחד כששכח אחד מהם ולא עירב דיכול לבטל רשותו לבני חצר שלו וגם לבני האחרת, יכולה כל א' לבטל רשותה לחברתה להיותה מותרת להשתמש בה היכא שעירבה כל אחת לעצמה דהמבטלים רשותם שוב אסורים להוציא מבתיהם לחצר והיכא ששכח אחד ולא עירב וביטל רשותו לכולם הוא לבדו אסור וכולם מותרים, לא שנא שתי הצירות זו לפנים מזו ולא עירבו אלא החיצונה לבדה [דאם גם החיצונה לא עירבו לא אפשר בביטול] שפנימית אסרת על החיצונה יכולה לבטל לה רשותה שלא תשתמש ולא תעבור עליה אלא בשעה שצריכה לצאת דאין דריסת הרגל אסור אלא עם עשיית תשמיש ותהיה החיצונה מותרת או אם עירבו יחד ונתנו עירובין בחיצונה ושכח א' מהפנימית ולא עירב יכול לבטל רשותו שיבטל רשותו לכל א' מבני הפנימית וגם לכל א' מבני החיצונה ויהיה הוא לבדו אסור להוציא מבית לחצר וכולם מותרים, ואפילו אם ירצו בני הפנימי להסתלק עצמן מן החיצונה ג"כ לא מהני בבטול לבני הפנימי לבד. וה"ה דאם נתנו עירובין בפנימית ג"כ צריך הפנימי לבטל רשותו לשתי הצירות ולא סגי בשיבטל לפנימית לבד ויהא הוא אורח לגבייהו ולא יאסור עליהן ואח"כ יסלקו הם עצמן לגמרי מלהשתמש בחצר החיצונה.

ג' הצירות פתוחות זו לזו היכן מערבין להוציא מזל"ז? ג' הצירות פתוחות זו לזו [דאל"ה לא היו יכולין לערב יחד] ופתוחות לר"ה או למבוי, וה"ה אם החיצונה לבד פתוחה לר"ה או למבוי ואמצעית יש לה דריסת הרגל עם הפנימית השניה שלפנים הימנה, ועירבה כל אחת מהחיצונות עם האמצעית והחיצונות לא עירבו יחד החיצונות אסורות זו עם זו והאמצעית מותרת עם כל אחת מהן והן מותרות עמה. בר"א כשנתנה אמצעית עירובה בזו ועירובה בזו או שנתנו החיצונות עירובין באמצעית בשני בתים ואפילו מלאוהו לכלי אחת ואייתר ונתנו אח"כ לכלי אחר דבכה"ג היה מהני אם היו נותנים אותו בבית אחד אבל אם נתנו בשני בתים לא משתרי החיצונות זו בזו, אבל אם נתנו שתי החיצונות עירובין באמצעית בכלי אחד או דמליא למנא ואייתר שלשתן מותרות זו עם זו.

פנימית וחיצונית האוסרין זע"ז היכן מערבין להוציא מזל"ז? שתי הצירות זו לפנים מזו ופנימית פתוחה לחיצונה והחיצונה למבוי ובכל אחת יש בע"ב האוסרין זה על זה ויש לפנימית דריסת רגל על החיצונה אם עירבה פנימית לעצמה עם בע"ב שבתוכה ולא החיצונה או שעירבה כל אחת לעצמה ושכח א' מהחיצונה ולא עירב פנימית מותרת והחיצונה אסורה שהאחד שלא נתן חלק בעירוב אסור על השאר אם לא שיבטל את חלקו להם. עירבה חיצונה ולא פנימית או שעירבה כל אחת לעצמה ושכח א' מהפנימית ולא עירב שתיהן אסורות דרגל האסורה במקומה אסרת שלא לעצמה ושכח א' מהפנימית ורגל שם אם לא שיבטל את רשותו לבני הפנימית וגם רשות דריסת הרגל שיש לו בחיצונה לבני חיצונה. עירבה כל אחת לעצמה כל אחת מותרת בחצרה שאין הפנימי אסור על בני החיצונה אף שיש לו דריסת הרגל עליו.

שכח אחד מהן ולא עירב עמהן האם אוסר על האחרים? עירבו ביחד ונתנו עירובין בחיצונה ושכח א' בין מן הפנימי בין מן החיצונה ולא עירב שתיהן אסורות עד שיבטל רשותו לשתי החצירות, שאם השוכח הוא אחד מן הפנימית בודאי אסור על החיצונה ואפילו אם השוכח מן החיצונה או החיצונה ודאי אסורה וגם הפנימית אסורה אף שאין החיצונה דריסת הרגל עליה ולא מהני בזה שיתלק מבני החיצונה ותסגור פתחה. ואם נתנו עירובין בפנימית ושכח א' מן הפנימית ולא עירב שתיהן אסורות אף לא שיבטל רשותו לשני החצרות אבל אם יבטל רק לבני הפנימי לא מהני אפילו אם ירצו להסתלק מהחיצונה ולסגור פתחה. אבל אם שכח א' מן החיצונה ולא עירב פנימית מותרת, ואע"ג דמתחלה נשתתפו יחד יכולה לחזור בה ולומר לה לתקוני שיתפתח ולא לעותי.

האם יחיד שבפנימית יכול לאסור על החיצונים? אם יחיד דר בפנימית ויחיד בחיצונה או שנים בחיצונה ועירבו אותם השנים לבד אבל לא עם הפנימית אין היחיד שבפנימית אסור על החיצונה אף שלא עירבו יחד דרגל המותרת במקומה אינה אסרת שלא במקומה. וה"ה רבים שהם יחידים שהיו בפנימית האב עם בניו שמקבלים ממנו פרס וכדו' ואינן צריכין לערב או שנים בחיצונה ועירבו.

בית הפתוח לשתי הצירות האם מערבין על ידו בין ב' הצירות? כ' הצרות וג' בתים ביניהם פתוחים זה לזה וג"כ פתוחים לחצרות שאצלן ורוצים לערב יחד חצר זה בא דרך בית שאצלו ונותן עירובו בבית שבאמצע וכן עושה השנייה ומותרים בשלשתן לטלטל באותן הבתים והבתים בהן אע"פ שלא נתנו חלק בעירוב שכל בית שאצל החצר חשוב לו כבית שער וא"צ ליתן פת והאמצעי הוא בית שמנחין בו עירוב וא"צ ליתן פת. וי"א דה"ה אם נתנו שניהם העירוב באחד מבתי הסמוכים לחצרות או באחד משאר בתים שבשתי החצרות אלו הג' בתים אין צריכין ליתן עירוב דנעשו כולם בית שער לאותה חצר.

שכח א' מבני החצר לערב האם יכול לבטל רשותו? א' מבני החצר ששכח ולא עירב עם האחרים אוסר עליהם לטלטל מבתיהם לחצר. מה תקנתם יבטל להם רשותו וה"ה אפילו כשהזיד ולא עירב מהני ביטול, ויאמר רשותי מבוטלת לכם או קנייה לכם. ואין צריך לקנות בקנין סודר ויכול לבטל אף משתחשן. ואם דר ע"ד או ה' צריך לבטל לכל א' וא' שיאמר רשותי מבוטלת לך ולך ואם לא ביטל לכולם אף למי שיבטל אסור. וי"א שדי שיאמר רשותי מבוטלת לכלכם, והעיקר דבכריהם אבל צריך שיעמוד נגד כולם ואומר להם לשון זה.

לא ביטל רשות ביתו האם אוסר עליהם? אם ביטל רשותו סתם וכ"ש אם אמר רשות חצרי מבוטלת לכם לא ביטל אלא רשותו שיש לו בחצר הילכך הם מותרים להוציא מבתיהם לחצר וגם הוא שהוא אורח בעלמא אבל אסורין להוציא מביתו לחצר וגם הוא אסור להוציא מביתו לחצר. וי"א שצריך לנעול ביתו כשלא ביטל רשות ביתו [דכשביטל

בית עם כמה דיוזרים ושכחו לעשות עירובי הצירות האם יש אופן להתיר המלמוד? כבולס או עכ"פ לאחד מהם? **הגב בענינו...**
Sponsored By: **DollarPhone** **זכות הלימוד**
כל הזכויות שמורות
אוסף הלכות מ"א ירושלים
© המחלקת המערכת
הלבנת דיוזמה
לימוד שלחן ערוך אורח
עם משנה ברורה

דפי ציוורים וטיבלאות

משנה ברורה

מן סימן שעז סעיף א
עד סימן שפא סעיף א

כ"ב תמוז

■ מחזור שינה אחת ■

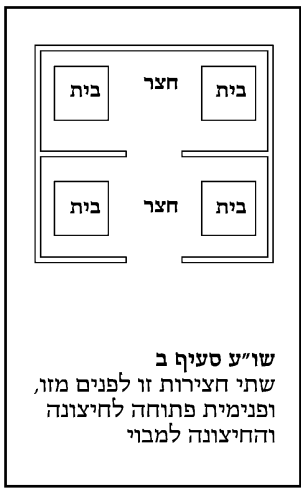
1 800 466-7593

www.Hilchusadyoma.org

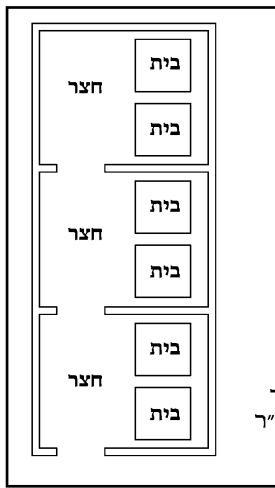
כל הזכויות שמורות

ואסור להעתיקם בלי רשות

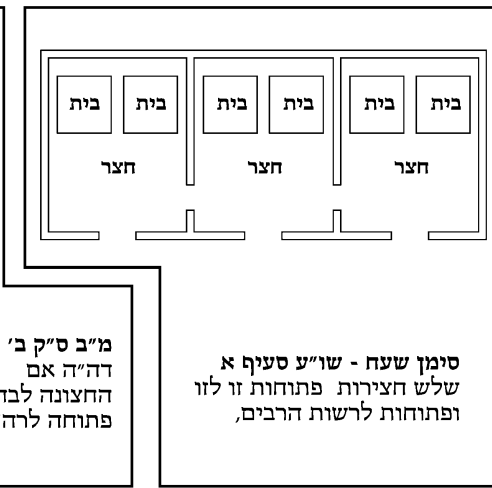
© מתוגלת המפעל

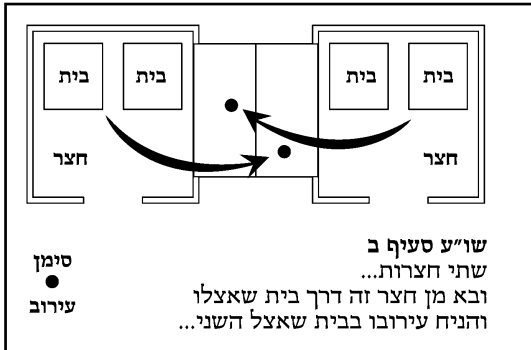
שו"ע סעיף ב
שתי חצירות זו לפנים מזו,
ופנימית פתוחה לחיצונה
והחיצונה למבוי

מ"ב ס"ק ב'
דה"ה אם
החצונה לבר
פתוחה לרה"ר

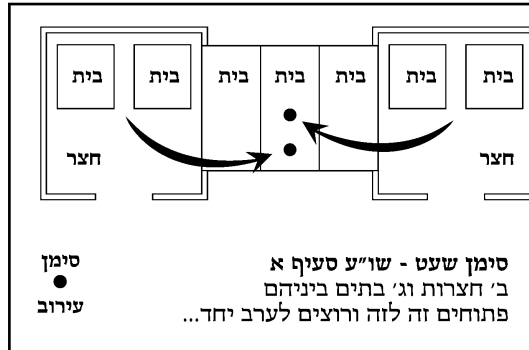

סימן שעח - שו"ע סעיף א
שלש חצירות פתוחות זו לזו
ופתוחות לרשות הרבים,

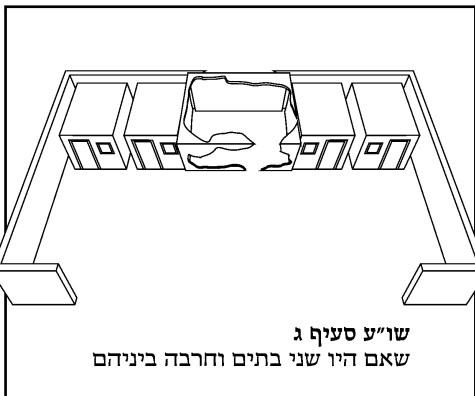
סימן
●
עירוב

שו"ע סעיף ב
שתי חצרות...
ובא מן חצר זה דרך בית שאצלו
והניח עירובו בבית שאצל השני...

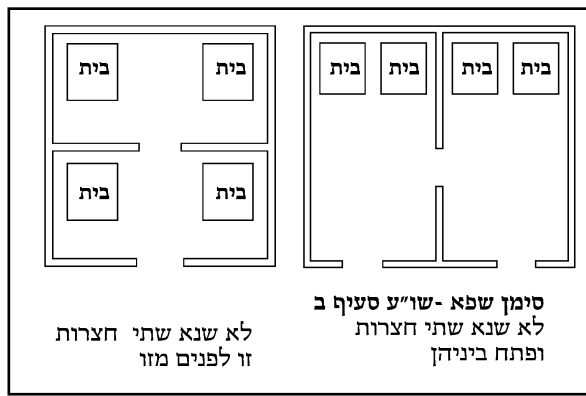

סימן
●
עירוב

סימן שעט - שו"ע סעיף א
ב' חצרות וג' בתים ביניהם
פתוחים זה לזה ורוצים לערב יחד...

שו"ע סעיף ג
שאם היו שני בתים וחרבה ביניהם

לא שנא שתי חצרות
זו לפנים מזו

סימן שפא - שו"ע סעיף ב
לא שנא שתי חצרות
ופתח ביניהן

שתי חצרות הפתוחות זו לזו בחלון או בפתח ואין להם דריסת רגל זה על זה שאינם זו לפנים מזו אלא זו בצד זו ופתחיהם למבוי ובחצר א' דר עכו"ם ובחצר א' דרים ב' ישראלים או יותר מכניסין ומוציאין מחצר זו לחצר זו בשבת כלים ששבתו בבתיהם דרך חלון שביניהם אפילו אם הוא למטה מי"ט וה"ה אם היה פתח ביניהם מוציאין דרך הפתח ואין צריך לשכור מהא"י אף שמוציא ומכניס לפעמים דרך חלוננו או פתחו שיש לו בצדו. ודוקא שהישראלים ערכו ביניהם דבלא זה הלא אסורים להוציא מבתיהם לחצר. ולהוציא מחצרם לחצר עכו"ם דרך המבוי [כשהוא מתוקן בלחי וקורה כדין] תלוי אם לא היה במבוי זה רק מצד אחד של ישראל מותר ואם היו שתי חצרות של ישראל אסור.

בכמה שוכרין מהעכו"ם? שוכרין מעכו"ם אפילו בפחות משה פרוטה אבל מישראל אם ירצה לשכור ממנו רשותו לא מהני בפחות משה פרוטה אפילו להמקילין. ומותר לשכור ממנו בשבת ונותן לו דבר מאכל או כל דבר המותר לטלטל ואומר זה עבור שכר חצרך אבל מעות אסור לטלטל והעירוב נתבטל וצריכין לבטל רשותם לגבי אחד.

האם יכול העכו"ם לחזור משכירותו? כל זמן שאין העכו"ם חוזר בו מועיל השכירות ואפילו לזמן מרובה כיון שלא פירש זמן בשכירות מהני כ"ז שאינו חוזר העכו"ם בפירוש אבל אם רוצה הנכרי יכול לחזור בו מיד אחר שבת הראשונה ואוסר עליו, ואינו יכול לחזור משכירתו עד שיחזור הדמים וי"א דיכול העכו"ם לחזור אחר שבת ראשונה אפילו בלא חזרת דמים. וכ"ז דוקא ששכרו ממנו בסתם ולא פירש שום זמן דאי שכרו לזמן ידוע כשעבר הזמן צריך לשכור שנית בכל ענין וקודם שעבר הזמן אינו יכול לחזור בשום ענין.

שכרו לזמן ידוע האם צריך לחזור ולשכור לאחר הזמן? אם שכרו מהעכו"ם לזמן ידוע לכשיכלה הזמן צריך לחזור ולשכור שנית אפילו אם אין העכו"ם חוזר בו ואפילו אם יאמר לו העכו"ם שהוא מתרצה גם על להבא ג"כ לא מהני עד שישכור ממנו, וצריך לחזור ולערב דאין עירוב ראשון חוזר וניעור. י"א דאם שכר מעכו"ם ומת והניח יורש אין מועיל מה ששכרו מן המוריש, ולהאומרים דבתוך הזמן אינו יכול לחזור בשום ענין א"כ אפילו מת לא נתבטל השכירות ואפילו היורש עומד ומוחה, מיהו בשכר ממנו סתם ומת נתבטל ממילא השכירות, ואפילו אם היורש יאמר שמתרצה במה שעשה אביו לא מהני עד שיחזור וישכור ממנו.

לא עירבו ביניהם האם יכולין לבטל רשותם? יש ביטול רשות מבית לבית שאם היו שני בתים ופתח ביניהם ולא עירבו א' מבטל רשות לחבירו. ואפילו המבטל מותר להוציא מביתו לבית חבירו ואפילו קודם שהחזיק חבירו בביתו יכול הוא להוציא ממנו לבית חבירו ואפילו היו המבטלין רבים ג"כ מותרין להוציא מביתם לבית חבירן, אבל אינו יכול להוציא מבית חבירו לביתו שאז היה חוזר ומחזיק ברשות שביטל ביחיד לגבי יחיד, ואפילו אם החזיק זה שביטלו לו ג"כ אסור למבטל להוציא מביתו. וכן אם יש לו חדר פתוח לביתו וביטל רשות ביתו אסור להוציא מהחדר לביתו וה"ה מבית לחדרו ואפילו אם ביטל גם רשות חדרו בהדיא אסור להוציא מאחד לחבירו. וי"א דאין לבטל מבית לבית אלא אם כן ישאיר לעצמו חדר אחד שלא ביטל אז מותר להכניס אפילו מבית חבירו לביתו וטוב להחמיר לכתחלה. ודוקא ביחיד לגבי רבים אלא שאותן רבים היו דרים בבית אחד ולא היו צריכין לעירוב וזה ג"כ מקרי רבים וזה היחיד מקרי אורח לגבייהו ולכן מותר לו להכניס מביתם לביתו ואפילו קודם שהחזיקו.

אימתי אוסר עכו"ם הדר בחצר עם ישראל? הדר עם העכו"ם בחצר אינו אוסר עליו עד שיהיו שני ישראלים דרים בשני בתים ואוסרים זה על זה אז העכו"ם אוסר עליהם שלא יועיל עירובן שמערבין ביניהם עד שישכרו רשות העכו"ם לאפוקי במקום שאינם אוסרים זה על זה כגון אב וכניו שמקבלים פרס מאתו שאינם צריכים לערוב אפילו הם דרים כל אחד בבית בפני עצמו בזה אין עכו"ם אוסר עליהם וא"צ לשכור רשותו, אבל בחד בית אפילו יש כמה אנשים ואוכלים כל אחד בפ"ע כחד חשיב. ואינו מועיל שיבטל העכו"ם רשותו אלא צריך שישכירו ממנו, ואם מהני שאלה תלוי בשתי הדעות המבואר בס"כ ולדעה ראשונה שם לא מהני.

ישראל שהשכיר ביתו לנכרי האם אוסר עליו? ישראל שהשכיר או השאיל ביתו לעכו"ם אינו אוסר עליו, ודוקא בשהתנה המשכיר או המשאיל שיכול לסלקו בכל שעה שירצה ובהיכא דלא יכול לסלוקיה בודאי אוסר עליו, אבל אם הבית של א"י ושכרו ישראל ממנו ועכו"ם המשכיר דר בבית עמו אין שכירות הבית מועיל לענין שכירות העירוב, ודוקא ביש לו להעכו"ם חדר מיוחד דאם יש לו רשות לישראל להשתמש בכל הבית לא גרע משכירו ולקיטו של העכו"ם ולא יצטרך לשכור רשותו. ישראל שיש לו ב' בתים בחצר שא"י דר בה והוא דר בבית אחד והשניה השכיר לישראל אחר אע"פ שיש לו תפיסה בבית שהשאיר בו כלים שאינם נטלים בשבת ומחמת זה אין צריכין לערב ביניהם לא מהני וצריכים לשכור מעכו"ם.

אין לעכו"ם דריסת רגל על הישראלים האם אוסר עליהם? אם אין לעכו"ם דריסת רגל על הישראלים אינו אוסר כגון

הגב בענינו...
 שכר ממושל העיר כשמי"א אחר את מקומו האם צריך לחזור ולשכור שנית?
 Sponsored By: **DollarPhone**
זכות תלמוד

כל הזכויות שמורות
 ואסור להעתיק מלי רשות
 © מהמחלקת המערכת

דפי ציורים וטיבלאות

משנה ברורה

מן סימן שפא סעיף א
עד סימן שפב סעיף ח

כ"ג תמוז

■ מחזור שינה אחת ■

1 800 466-7593

www.HilchusDiyoma.org

כל הזכויות שמורות

ואסור להעתיקם בלי רשות
© מתוגלת המפעל

לומד נכבד! - הננו בזה להבהיר שהציורים אלו נעשו כפי הבנתינו בדברי המשנה ברורה, - ואם דעת הלומד נוטה אחרת ורואה איזה שגיאה בהציורים, - או שיש לו איזה הארה או הערה, נא שיואיל בטובו להודיענו מזה, ולזכות את הרבים,

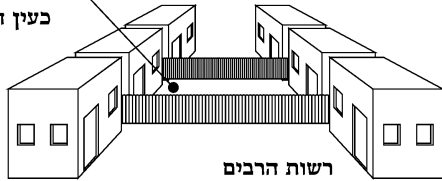
הגהות אלו יתקבלו אך ורק ע"י הפעק"ס

אם ברעת הקורא שצריכין לעשות ציור על איזה דבר במקום שלא עשינו ציור, נא להודיענו גם מזה, ואם ביכלתו לשלוח גם הציור שחושב שצריך להיות שם, - ואי"ה במהדורא הבא יוצג על מקומו בשם אומר, ויזקף לזכותו.

ציורים אלו הם בפירושו לא לפסוק מזה הלכה למעשה, ולא נעשה רק להקל על הלומד בשעת לימודו להבין דברי המשנה ברורה, ולהלכה למעשה צריכין לעיין בפנים המשנה ברורה,

בכל הכבוד, הנהלת המפעל

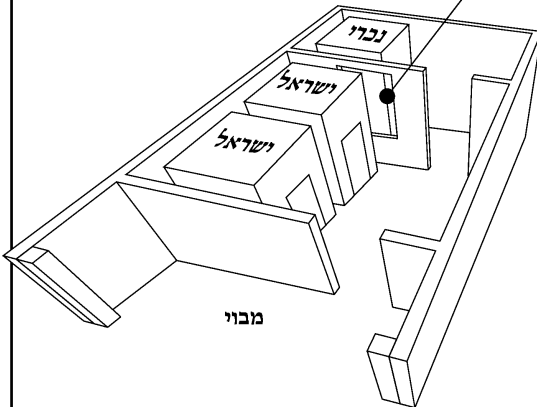
כעין חצר

רשות הרבים

סימן שפא - שו"ע סעיף ה
שני בתים בשני צדי רשות הרבים
והקיפום עכו"ם מחיצה בשבת

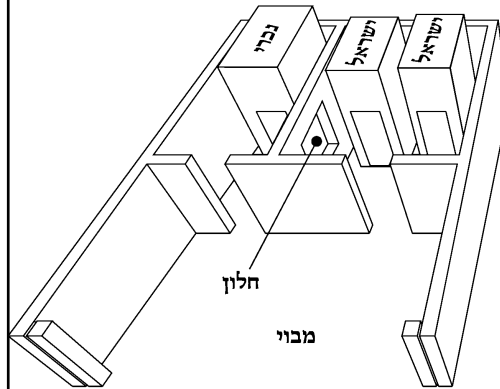
חלון

מבוי

מ"ב ס"ק טו / ס"ק י"ט
זו לפניו מזו

חלון

מבוי

סימן שפב - שו"ע סעיף ג
כגון, שתי חצרות הפתוחות זו לזו...
מכניסין ומוציאין מחצר זו לחצר
זו בשבת דרך

שישכור הרשות מהנכרי, ומ"מ ישראל הדר בפנימית מותר לטלטל בחצירו מביתו לחצר שאין העכו"ם אוסר על ישראל יחידי ואין החצר החיצונה אוסר עליו.

עכו"ם שהשכיר ביתו לעכו"ם אחר ממי צריכין לשכור הרשות?
עכו"ם שהשכיר ביתו לחבירו עכו"ם אם נשאר לו שום תפיסה בבית שיש לו רשות להניח שם שום כלים אע"פ שלא הניח שם יכולים לשכור ממנו ואם לא נשאר לו שום תפיסה אם יכול המשכיר לסלק השוכר תוך זמנו כגון שהתנה עמו שרשות בידו לסלקו כל זמן שירצה יכולים לשכור ממנו אפילו לא סילקו עדיין ומ"מ כ"ש דיכולין לשכור מהשוכר, ואפילו השוכר מצוי בביתו אם רצה לשכור מהמשכיר שוכר, ואם לאו אינו מועיל אלא אם כן ישכרו מהשוכר. וה"ה איש א' שיש לו תפיסה בבית יכולין לשכור ממנו, וגם בזה די כשיש לו רשות להניח אפילו אם עדיין לא הניח.

ישראל ונכרי פתוחים לחצר וישראל אחר פתוח לחצר אחר מה דינו?
הצר שישראל אחד ועכו"ם דרים בה ובית א' של ישראל שני אצל ביתו של זה ואינו פתוח לחצר אלא לחצר אחרת או למבוי וחלונות ביניהם [דכפתוח לחצר זה יש כאן ב' ישראלים במקום עכו"ם וצריכין לשכור הרשות ואח"כ לערוב ביניהם] אינו יכול לערב עמו דרך החלון שביניהם כדי להוציא כליו דרך בית שכנו הפתוח לחצר, אבל אם פתח פתוח ביניהם מותר. וי"א דאף אם פתח פתוח ביניהם אסור ויש להחמיר כדעה זו.

פתחיהן של ישראל פתוחין זה לזה האם הנכרי הדר בחצר אוסר עליהם?
הצר שישראל וא"י שרוים בה ופתחיהן של בתי ישראלים פתוחים לחצר והיו חלונות פתוחות מבית ישראל זה לבית ישראל זה ועשו עירוב דרך חלונות וכ"ש אם יש פתחים ביניהם אף ע"פ שהם מותרים להוציא מבית לבית דרך חלונות וה"ה דרך פתח אם יש ביניהם הרי הם אסורים להוציא מבית לבית דרך אורח החצר [דאלו דרך פתח שיש בין בית לבית מותר ע"י עירוב שעשו לכו"ע] מפני העכו"ם עד שישכיר.

ספינה ממי שוכרין הרשות?
ספינה שיש בה ישראלים רבים ויש להם בתים מיוחדים צריכים לערב ולשכור רשות מן העכו"ם בעל הספינה או להבליעו בשכר הספינה, ולא מהני כמה ששוכרים מבעל הספינה אלא אם שוכרין ממנו קודם שחילק המקומות לכל אחד מן העכו"ם דעדיין רשות הספינה שייך לו לבד ויכולת בידו להשכיר אבל לאחר שחילק המקומות לשאר שוכרים לא מהני כמה שישכרו ממנו אלא צריכים לשכור מכל עכו"ם ועכו"ם אם לא שיש לו רשות לבעל הספינה להניח כליו בכל מקום דאז די כמה ששוכרין ממנו בלבד, ואם היו אוכלין במקום אחד אפילו כמה וכמה כחד חשיב ואינו אסור.

נכרי הדר בין ישראלים והלך קודם השבת או בא בשבת האם אוסר עליהם?
אינו יהודי הדר עם שני ישראלים בחצר אחד ואין העכו"ם בביתו שהלך קודם השבת הוא וכל בני ביתו לעיר אחרת אינו אוסר ויערבו ויהיו מותרים, וי"א דדוקא כשהלך למקום רחוק יותר מיום אחד שא"א לו לבוא בשבת וי"א דאפילו בתוך מהלך יום אינו אוסר. בא עכו"ם בשבת אוסר ואפילו אם הלך למקום רחוק יותר ממהלך יום והעירוב בטל ואפילו אם ישכרו מן העכו"ם לא יהיו יכולים לטלטל כ"ז שלא יבטלו הרשות אחד לחבירו. ומיהו יכולים לשכור ממנו בשבת ואח"כ יבטל הא' לחבירו ויהי' היחיד שביטלו לו הרשות מותר משא"כ המבטל בודאי אסור אם לא שחזור השני וביטל להראשון דאז מותר, וכ"ש שעירבו מבע"י ולא היה העכו"ם כאן ובא בשבת ומת בו ביום שביטל א' לחבירו ויהיה היחיד מותר, וה"ה אם לא עירבו כלל מבע"י מפני העכו"ם שהוא אוסר עליהן ומת בשבת דמבטל אחד לחבירו ושרי, וכ"ז כשלא שכרו מן העכו"ם אבל אם שכרו ממנו מבע"י וגם עירבו ומת העכו"ם בשבת אף שיש לו יורשים לא נתבטל העירוב אף שעדיין לא שכרו מן היורש.

שכירו לאחר האם צריכין לשכור מהשני?
אם שכרו מהעכו"ם לזמן ידוע ובתוך הזמן השכיר או מכר העכו"ם דירתו לאחר די בשכירות הראשון ויש מחמירין במכר, ואם שכר ממנו סתם והשכירו לאחר צריך לזכור מהשוכר השני.

האם יכולין לשכור מאשתו ומשכירו ולקיטו?
מאשתו או מאחד מבני ביתו או משכירו ולקיטו שוכרים אע"פ שהוא מוחה, וי"א שגם באשתו אינו יכול לשכור ממנה אם הבעל מוחה בה בפירוש שלא תשכיר. ושכירו של שכירו ולקיטו של בעל הבית כשיש לו להשכיר רשות לקחת שכיר שיהיה לו רשות להשתמש בכל הבית הוא כשכיר בעל הבית עצמו.

מה יעשה כשאינו רוצה להשכיר?
אם אינו רוצה להשכיר יתקרב לו א' אפילו שלא מבני החצר עד שישאלו לו רשותו שיהא לו רשות להניח בו שום דבר וקונה אותו המקום כמה שהניח בו שום חפץ בע"ש ומהני אע"פ שסילקו אח"כ משם הדוה ליה כשכירו ולקיטו ומשכיר שלא מדעת העכו"ם אבל בלא שכירות לא יועיל. וי"א שאינו צריך להשכיר אלא נותן עירובו ודיו ואפילו אינו דר בחצר דגם שאלה מתיר בעכו"ם, ולכתחלה נכון לחרש לסברא הא'.

האם ייחד לו מקום מהני?
אם ייחד לו מקום בבית שמשאלו לו כיון שאינו כשלוחו בכל הבית לא מהני, ודוקא כשאין לו רשות להשתמש באותו מקום שייחד לו כלל וגם אינו יכול לסלקו אבל כשיש לו רשות להשתמש במקום שייחד לו או שיש לו רשות לסלק את הישראל הוא כשלוחו.

שכרו לזמן משכירו ולקיטו או מגזבר האם מהני?
שכרו משכירו ולקיטו לזמן אע"פ שסילקו תוך הזמן מהיות שכירו ולקיטו מותרים עד תום הזמן וה"ה כשמת השכיר ולקיטו. אבל אם שכרו ממנו סתם כיון שסילקו נתבטל השכירות. וה"ה אם שכרו מגזבר המלך ונסתלק לגמרי מן המלך, ולא דוקא גזבר דה"ה כל עבד מעבדיו הקטנים דלא גרע משכירו ולקיטו, ואפילו נוטל השכר לעצמו ויש מקילין בזה גם בשכיר ולקיטו, ולכן יש לזהר לכתחלה שלא לשכור סתמא משר העיר או ממשותרי רק על זמן דלפעמים נסתלק ובטל השכירות. ושיעור הזמן דיוכל לשכור על זמן ארוך ורב אך לכתחלה טוב שלא לשכור רק עד עשרים שנה. אבל אם לא סלקו רק מן הגזברות ועדיין אוכל פרס המלך עדיין מקרי שכירו ולקיטו ויוכל לשכור ממנו ולכן גם שכירות הראשון עדיין קיים.

ישראל ונכרי דרים בבית אחד האם צריך לשכור מן העכו"ם?
ישראל ועכו"ם דרים בבית א' צריך לשכור מהעכו"ם ולערב עם הישראל אם יש לכל א' דירה בפני עצמו ואין שום אחד מהם רשאי להשתמש בחדר המיוחד לחבירו. וה"ה שני עכו"ם הדרים בבית אחד בחדרים מיוחדים לכל א' צריך לשכור משניהם, ואי דרים בשותפות בכל הבית או אפי' מחולקים בכל הבית רק בחדר אחד יש רשות לשניהם להשתמש בו אין צריך לשכור רק מאחד מהם, וי"א דאפי' משתמשים ביחד בכל החדרים לא מקרי ישראל שכיר ולקיטו וצריך לשכור מן העכו"ם דוקא וכן בשני עכו"ם נמי צריך לשכור משניהם דוקא.

ישראלים שהם שכירי עכו"ם האם אוסרין זע"ז?
אם יש לעכו"ם ה' שכירים או לקיטים ישראלים דרים בביתו בחדרים מיוחדים לכל אחד בפ"ע אין דירתם חשובה דירה שיאסרו זה על זה וה"ה שאין אוסרין על בני החצר דאין צריכין להשתתף בעירוב, ושכירו של עכו"ם אינו אוסר אם שכרו מבעל הבית בין אם הוא ישראל או עכו"ם, וה"ה אם שכרו הרשות מאחד מן השכירים די וא"צ לשכור מכולם.

ב' הצירות זו לפנים מזו וישראל ועכו"ם דרים שם מה דינם?
שתי הצירות זו לפנים מזו ודריסת רגלם של הפנימים דרך חצר החיצונה ישראל ועכו"ם בפנימית וישראל בחיצונה או שישראל ואינו יהודי בחיצונה וישראל בפנימית ואפילו אינו יהודי בפנימית ושני ישראלים בחיצונה אוסר על חצר החיצונה עד

בנתיים הגדולים שדרים יהודים ונכרים [פראדזשעקט] ממי זהאם צריכין לשכור רשותם כדי לערנב?
Sponsored By: DollarPhone
זכות תלמוד

הלבנת דימוא
כל הזכויות שמורות
אוסר להעתיק מלי רשות
© המחלת והסגול

דפי ציונים וטיבלאות

משנה ברורה

מן סימן שפב סעיף ח
עד סימן שפד סעיף א

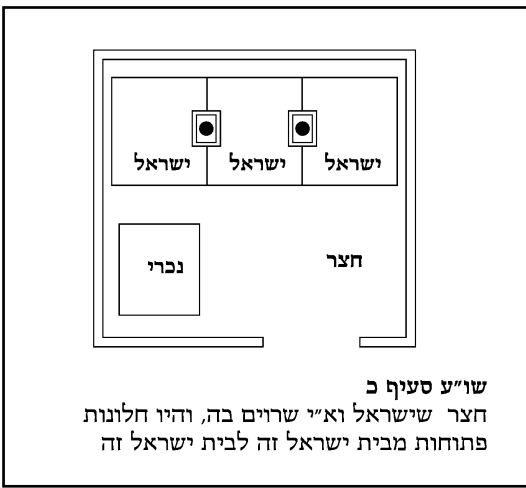
כ"ד תמוז

■ מחזור שינה אחת ■

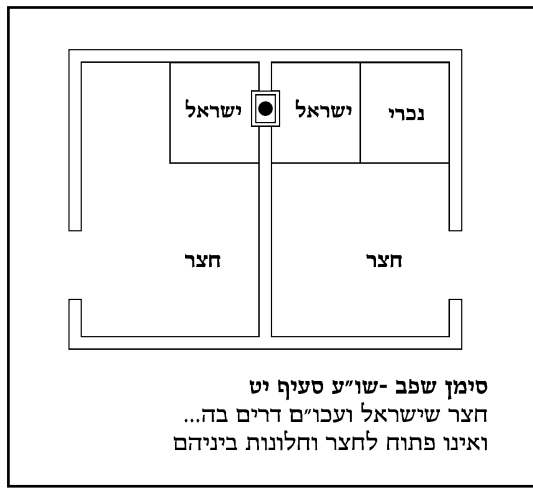
1 800 466-7593

www.Hilchusadyoma.org

כל הזכויות שמורות
ואסור להעתיקם בלי רשות
© מהגות המפעל

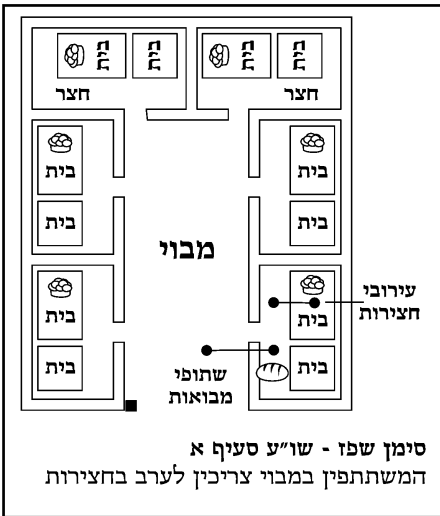

שו"ע סעיף כ
חצר שישראל וא"י שרונים בה, והיו חלונות
פתוחות מבית ישראל זה לבית ישראל זה

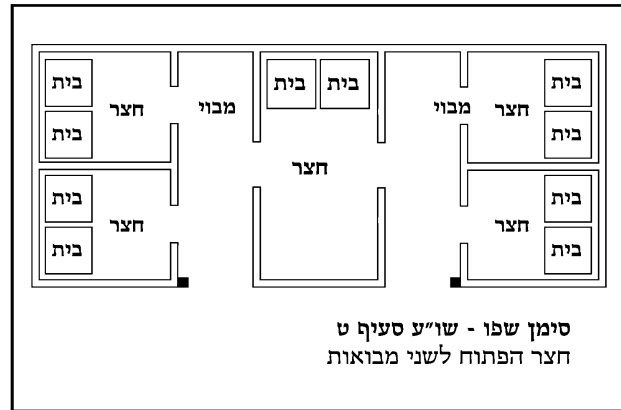

סימן שפכ - שו"ע סעיף יט
חצר שישראל ועכו"ם דרים בה...
ואינו פתוח לחצר וחלונות ביניהם

סימן חלון

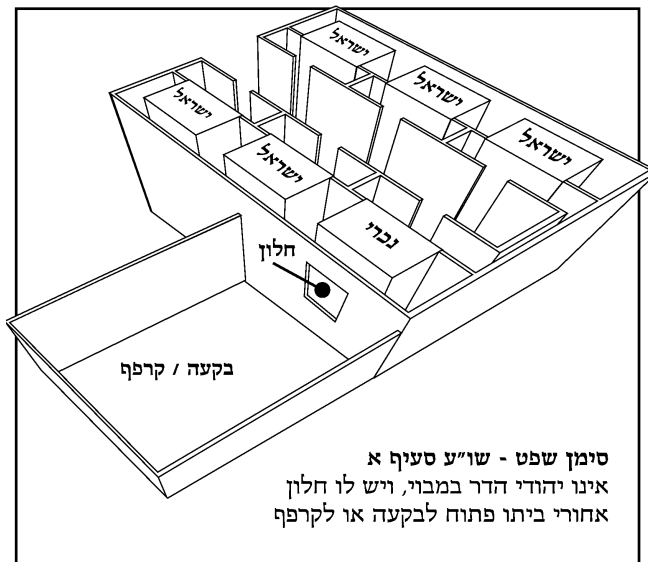
סימן שפז - שו"ע סעיף א
המשתתפין במבוי צריכין לערב בחצירות

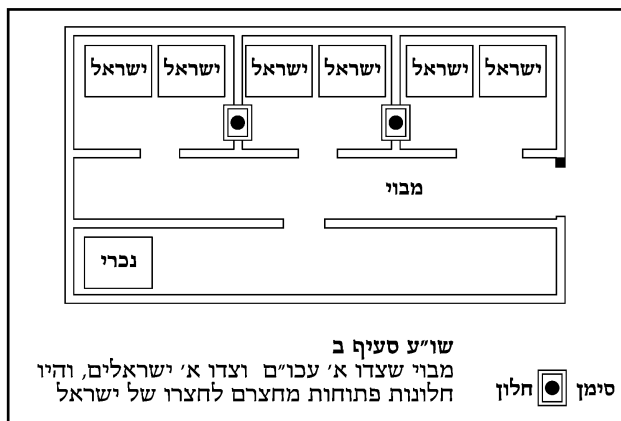
סימן שפז - שו"ע סעיף ט
חצר הפתוח לשני מבואות

סימן שצ - שו"ע סעיף א
מבוי שצדו א' אינו יהודי וצדו א' ישראל...
וחלון בינו לבין ישראל הדר במבוי
רשות הרבים

סימן שפט - שו"ע סעיף א
אינו יהודי הדר במבוי, ויש לו חלון
אחורי ביתו פתוח לבקעה או לקרפף

שו"ע סעיף ב
מבוי שצדו א' עכו"ם וצדו א' ישראלים, והיו
חלונות פתוחות מחצרם לחצרו של ישראל

סימן חלון

דפי ציונים וטיבלאות

משנה ברורה

מן סימן שפז סעיף ח
עד סימן שצא סעיף ב

כ"ו תמוז

■ מחזור שינה אחת ■

1 800 466-7593

www.Hilchusadyoma.org

כל הזכויות שמורות
ואסור להעתיקם בלי רשות
© מהגות המפעל

שירצו אין מתקלקל השיתוף ע"י הנעילה.

שיש אחרים הדורסים שם שלא עירבו עמהם האם אוסרין? אם עירבו במקום אחד כשהיו הישראלים במקומות חלוקים ולא תיקנו המבואות רק בלחי וקורה [ולא כשהיו הדלתות נעולות או אפי' בצורת הפתח ביניהם דאו בודאי נתחלק רשותם ואפי' היה להם דריסת הרגל עליהם ג"כ אין יכולין לאסור עליהם] אין האחרים שלא עירבו אוסרים עליהם אע"ג שיש להם רשות לעבור דרך שם מ"מ הואיל שיש להם דרך אחר לצאת כופין אותן לעבור דרך שם כי אין כל העיר חשובה כמבוי אחד אע"פ שיושבין בחיקף חומה אחת, דבמבוי אחד כשרוצים קצת מן הדירין להשתתף בפני עצמם צריכין להתחלק מן השאר בצוה"פ או עכ"פ בשני פסין.

האיך משתתפין בשיתופי מבואות? ככל משפטי עירובי חצירות ושיעורו ושאותו מערבת בשבילו ושמערבין שלא לדעתו אם אין הבית פתוח אלא לחצר א' ושקטן יכול לגבותו ושיכול א' לזכות לכולם ושאים היו שותפין א"צ לערב כך דיני שותף. ואפילו היה משותף עם שכניו בסחורה לזה ביין ולזה בשמן אין צריך להשתתף אע"פ שלא הונחו שם לשם שיתוף והוא שיהיה סחורה של כל הג' שותפין בכלי אחד אבל ב' כלים אפילו אם היה שותפות כולם במין אחד יין או שמן וכח"ג ג"כ לא מהני, ורק כשנשתתפו מעיקרא לשם שיתוף מבואות מהני. וי"א דביין ושמן שהם שני מינים שאין ראויין להתערב יחד אפילו כשהיו מעורבין בכלי אחד ג"כ אין סומכין עליהן לענין שיתוף.

במה משתתפין בשיתופי מבואות? בכל מיני מאכל משתתפין חוץ מגודגדניות שהוקשו לזרע ותבלין ופולין יבשים ולא בעלי בצלים שלא גדלו אורך זרת, וכשגידלו ה"ה כבצלים גופא שמערבין בהן אם יש בהן כדי ללפת מוזן שתי סעודות, ולא בכמהין ופטירות אפילו מבושלים וי"א דמערבין בכמהין ופטירות מבושלין, ולא בכפניות ולא בעדשים ולא בחטים ושעורים כשהם חיים וה"ה אורז ודוחן וקטניות יבשין, ובקליות מערבין בהן, ולא בירק שהוא בשיל ולא בשיל אבל בשיל לגמרי או חי לגמרי מערבין בהן ודוקא ירקות שדרכן לאכול חיין ולפת דידן הוא בכלל הזה, ולא במים לבדו ולא במלח לבדו אבל אם עירבם יחד שראוי ללפת בו הפת משתתפין בהם ושיעורן שיהיה בהן כדי ללפת בו פת מוזן שתי סעודות. וי"א דדוקא כשנתן לתוכן שמן ובשמן לבדו ליכא שיעור הראוי לעירוב אלא בתערובות המים ומלח ולדינא נקטינן כדעה ראשונה. וי"א שמערבין בתבלין ושיעורו כחצי רביעית, ואפשר דבשנת הדחק יש לסמוך ע"ז ומ"מ יש לזהרה מלערב בפלפלין וי"א דפלפלין הוא בכלל שאר תבלין ושיעורו חצי רביעית הוא שני לויט ושלשה רבעי לויט.

מה השיעור להשתתף בשיתופי מבואות? כל דבר שרגילים ללפת בו את הפת שיעורו ללפת בו פת הנאכל לשתי סעודות וסגי בזה ולא בעינן שיהיה כולהו סעודתא מההוא מינא. וכל שאין מלפתין בו הפת שיעורו כדי לאכול ממנו ב' סעודות. ובשר חי לא הוי ליפתן וצריך כדי שיאכל ממנו ב' סעודות. אבל צלי הוי ליפתן ושיעורו ללפת בו ב' סעודות ואפילו יש מקומות שאוכלין אותו בלא פת בטלה דעתן אצל כל אדם וכן בשר מבושל דינו כצלי. חומץ הוי ליפתן ושיעורו כדי לטבל בו ירק מוזן שתי סעודות הנאכל בלא פת ושיעורו ברביעית. וכן יין מבושל ושיעורו כדי ללפת בו פת של ב' סעודות וי"א דדי בכדי שיביא ממנו לקינוח שתי סעודות ורוב הפוסקים אין סוברין כן. אבל יין חי לא הוי ליפתן ושיעורו שתי רביעיות וכן שיעור שאר משקים. משתתפין בשני ביצים אפילו חיים בשני רמונים בחמשה אפרסקים בעשרה אגוזים ובאתרוג אחד בליטרא ירק בין חי בין מבושל בפולים לחים מלא היד בתפוחי יער מלא הקב וי"א דבכל תפוחים דינא הכי דבקב. וגם תמרים וגרגרות השיעור הוא כמלא הקב. ושמן שיעורו ברביעית ודבילה שיעורו מנה.

נכרי שבא להתאכסן האם אוסר? אינו יהודי הנכנס לשם אכסנאות אם לא נכנס ברשות אינו אוסר לעולם. ואם נכנס ברשות שהשאליו או השכירו חדר מיוחד להתאכסן שם אם הוא רגיל לבא תמיד להתאכסן שם אוסר מיד וצריך לשכור ממנו הרשות ואם אינו רגיל אינו אוסר עד לאחר ל' יום. עכו"ם שיש לו חוב על הבית ונכנס שלא ברשות בעד חובו מיקרי ברשות ואוסר ויש מקליין בזה.

אנשי חיל האם אוסרין? אנשי חיל המלך שנכנסו בבתי היהודים בין בחזקה בין ברצון ומתאכסנים ע"פ דינא דמלכותא ואפי' לא נתרצה הבעה"ב נמי אוסר, ואם משנה הפקיד מחוק שנתן המלך והוא עושה בחזקה הרי הוא כשאר עכו"ם ואינו אוסר, וי"א דלגבי אנשי חיל בכל גווינו אינו אוסר, ואם יש לבעלי בתים באותן מקומות שנכנסו העכו"ם כלים שאסור לטלטלם בשבת אינם אוסרים עליהם, אבל אם אין לו תפיסת יד אוסר אם שהה יותר מל' יום אם אינו רגיל.

צדוקי, קראי, ואינו מודה בעירוב, האם אוסרין? צדוקי אע"פ שבוודאי מחלל שבת בפרהסיא הרי הוא כישראל ומבטל רשות וי"א שאף צדוקי כשמחלל שבת בפרהסיא דינו כעכו"ם ונ"מ לענין קראים שבזמנינו שמחללים שבת בפרהסיא עכ"פ במילי דרבנן אין יכולים לבטל רשות עד שישכור מהם. אבל עירוב אף אם נתן חלק אינו מועיל בצדוקי כיון שאינו מודה בעירוב ואוסר עליהן עד שיבטל רשותו להן ולא דוקא מכת הצדוקים וכח"ג שאינם מודים בתורה שבע"פ וה"ה אם רק אינו מודה במצות עירוב אינו יכול ליתן חלק בעירוב.

ישראל מומר או מחלל שבת האם אוסרין? ישראל מומר לעכו"ם אפילו בצינעה או לחלל שבתות בפרהסיא אפילו אינו מחללו אלא באיסור דרבנן הרי הוא כעכו"ם שאינו מועיל שוב ביטול רשות אלא דוקא שכירות, ולענין שארי דברים י"א שאינו חשוב כמומר ע"י חילול שבת באיסור דרבנן, ודוקא שברגיל בעון זה אבל אם חילל שבת בחד זימנא בפרהסיא לא מיקרי מומר וי"א דאפילו בחד זימנא מקרי מומר, ופרהסיא מקרי כשהחלל בפני עשרה מישראל או שידע שיתפרסם ביניהם. וכ"ז כשהוא עובר לתיאבון אבל להכעיס אפילו בשאר עבירות ואפילו שלא בפרהסיא דינו כעכו"ם. ואם אינו מחלל אלא בצינעה אפילו מחללו באיסור דאורייתא הרי הוא כישראל ומבטל רשות, ואם מתבייש לעשות זה בפני אדם גדול אף שעושה דבר זה בפני כמה אנשים גם זה לצנעה יחשב.

מומר שיש לו פתח גם לשכונת עכו"ם האם אוסר? ישראל שהמיר והיו לו בתים בשכונת ישראל שעירב לכל השנה אם אין לו פתח אחר כלל הוא אוסר בכל שבת שחל לאחר שהמיר עד שישכרו ממנו, ואם המיר ביום השבת גופא מותר על אותו השבת, אבל אם יש לו פתח אחר לשכונת העכו"ם אפילו הוא פתח קטן שלא היה רגיל בו מתחלה דוחין אותו אצל פתח הפתוח לשכונת העכו"ם, ועכ"פ בעינן שיהיה בו ד"ט על ד"ט דכפחות מזה לא חשיב פתח.

מבואות הרחוקין זה מזה האם יכולין להשתתף ביניהם? ישראלים שדרים בג' מבואות שרחוקין זה מזה ומפסיק ביניהם מקום האסור בטלטול מפני שדרים שם עכו"ם ולא שכרו מהם רשותם ודלתות כל א' מהמקומות נעולים כלילה והשמש גובה קמח מכולם אינו מועיל להם להשתתף יחד אלא צריכין לערב בכל מקום ומקום בפני עצמו ששיתוף מבוי צריך שיהיה מונח באותו מבוי שנשתתפו בו כדי שכל אחד ואחד יוכל להביא העירוב אצלו וכאן הרי אסורין לטלטל העירוב ולהביאו אצלו א"כ אין שיתוף כאחד. ודלתות נעולין כלילה לאו דוקא דאפי' בפתחין נמי כיון שמפסיק ביניהם מקום האסור שאין יכולין להביאו אצלו לא מהני שיתוף, וי"א דאפי' באין מפסיק ביניהם מקום האסור בטלטול כגון ששכרו הרשויות מן העכו"ם שדר באמצע ותיקנו המבואות כדין אעפ"כ אם הם רחוקין זה מזה ודלתותיהן נעולות כלילה אין יכולין להשתתף יחד כיון שהוא בריחוק מקום וגם הדלתות נעולות אין יכולין להתחבר ביחד ולא מיקרי שיתוף, וכ"ז הוא דוקא אם אין להם רשות לפתוח הדלתות כלילה אבל אם הרשות בידם לפתוח בכל שעה

האם יכולין לזכות את הפת לצדוקי בעל כרחו אף שאינו רוצה כיון שזכות הוא לזו?
Sponsored By: DollarPhone
זכות תלמוד

הלכתא דיומא
כל הזכויות שמורות
אוסר להעתיק מלי רשות
© מהמחבר והמגדל
ללימוד שלחן ערוך אר"ח
עם משנה ברורה

עירב אם הקרפף יותר מסאתים אוסר שהקרפף הוא כרמלית ואין מטלטלין בו אלא בתוך ד"א משא"כ במבוי שמוותר לטלטל ככולו אבל אם הוא רק בית סאתים או פחות כיון דמוותר לטלטל בתוכו נחא ליה ביה טפי ואם הוקף לדירה אפילו יותר מסאתים אינו אוסר כיון שראוי לו. וי"א דאדרבה אם הוקף לדירה אפילו בית סאתים אוסר שכיון שהוקף לדירה אין בו אויר ואינו חפץ בו להסתלק בשבילו מן המבוי.

ישראל ונכרי פתוחים למבוי וישראל אחר פתוח לר"ה מה דינו?
מבוי שצדו א' אינו יהודי וצדו א' ישראל ואין כאן אלא חצר אחד של ישראל הפתוח למבוי והצר של ישראל אחר אצלו פתוח לר"ה ולא למבוי [דאלו היה גם חצר השני פתוח למבוי צריכים לשכור המבוי מן העכו"ם ולשתף בינם] וחלון בינו לבין ישראל הדר במבוי אינו יכול לערב על סמך שיש חלון פתוח ביניהם להוציא כליו למבוי דרך בית ישראל שכנו הפתוח למבוי אבל אם פתח ביניהם מותר, וכ"ז כשהמבוי מתוקן כדיון בלחי וקורה או בצוה"פ. ויש אוסרין אף בפתח פתוח ביניהם.

חצר ששכחה להשתתף במבוי מה יעשה? ככל משפטי ביטול למי ששכח ולא עירב בחצרו כן הוא במבוי. שאם שכחה חצר אחת ולא נשתתפה מבטלת רשותה לשאר בני המבוי או הם לה אע"פ שהם רבים שבני החצר גבי מבוי חשובים כיחיד בחצר, והבטול לא יועיל רק לזה החצר שביטלו לגביה דהוא יהיה מותר להוציא מחצרו למבוי אבל שארי חצרות אסורין להוציא מחצרו למבוי ואפילו ביטלו לו גם רשות ביתם וחצרים.

אימתי יכול העכו"ם הדר במבוי לאסור על בני המבוי? ככל משפטי ישראל בחצר עם העכו"ם כן הוא במבוי או בעיר המוקפת חומה דאינה צריכה עוד תיקון [דאי לא היה מוקף חומה בכלל כרמלית היא כ"ז שאינה מתוקנת בלחי וקורה] שאין אסור לטלטל במבוי או בעיר המוקפת חומה עד שיהיו שתי חצרות של בתי ישראל בעיר דאז אוסרים זה ע"ז להוציא כלי הבית למבוי כ"ז שלא נשתתפו ביחד ובוזה העכו"ם ג"כ אוסר עליהם שלא יועיל שיתופן עד שישכרו ממנו רשותו במבוי, אבל חצר אחת לא אפילו אם הרבה בתים של ישראל פתוחי לתוכה והוא שתהא העיר מוקפת חומה לדירה דאל"כ בלא"ה אסור אם היא יותר מבית סאתים דהוא בכלל קרפף. וסתם עיירות הן מוקפות לדירה וסתם מבצרים אינם מוקפים לדירה.

האם מהני לשכור הרשות משר העיר? כשיש ב' חצרות של בתי ישראל בעיר אפילו אם כל חצר היה במבוי אחר אוסרים הישראלים זה ע"ז וצריכים לשכור מכל חצר וחצר של אינו יהודי אם לא שהיו מקומות חלוקין זה מזה בצוה"פ או בשני פסין, ואין מספיק כמה שישכור משר העיר אף שהבתים שלו ומסרן לאנשי העיר ע"מ שישלמו לו מס מן הבתים ואפילו אם הוא ממונה ג"כ על משפטיהם כיון שאין לו רשות לענין בתי העיר. וי"א דרוקא לענין להוציא ולהכניס לרשות העכו"ם אבל לטלטל במבוי להוציא מבתי ישראל ולהכניס להם יכול לשכור מן השר שהרי דרך המבוי הוא של השר ויכול לסלק כל העכו"ם משם וכן ההלכה.

מאיזה שר יכולין לשכור הרשות? בד"א בשר שאין הבתי שלו וגם אין לו רשות להשתמש בבתי בני העיר כלל אפילו בשעת מלחמה אלא מתנהג הדבר ע"פ יועצי המדינה אבל במקום שכל צרכי העיר אינם נעשים אלא על פי השר או הממונה שלו ודאי ששכירות מהשר הוא או משכירו ולקוטו מהני אפילו להוציא ולהכניס לבתי העכו"ם שהרי יש לו רשות להושיב אנשיו וכלי מלחמתו בבתי בני העיר בשעת מלחמה שלא מדעתם, ולפ"ז מותר לשכור מהממונה של מלך דכל עבד מעבדיו הקטנים הוי כשכירו ולקוטו, ודוקא מהממונה ע"ז כמו זה שקורין פאליציי"א ואפילו מהמשרתים שלהם שהרי יש להם רשות ליקח משרתים שעל ידיהם נתקיים כל צווי המלך אבל מאנשי חיילותיו אפילו הראש שלהם לא מהני במקום שהוא אין ממונה ע"ז.

האם משתתפין בדברים האסורים באכילה? משתתפין אפילו באוכל שאינו ראוי לו אם ראוי לשום אדם כגון לנזיר בין ולישראל בתרומה ועכשיו שכולנו טמאי מתים אין תרומה טהורה ראויה לשום אדם ואין לערב בה ומ"מ בחלה מערבין ומשתתפין, ומי שנוהג שלא לאכול חדש אם הוא נוהג רק מצד חומרא מותר לערב ולהשתתף בו ואם הוא נזהר בזה מחמת ש"א שאסור מן הדין גם בחו"ל אסור לו לערב ולהשתתף בו. וכך הנודר מאוכל זה או נשבע שלא יאכלנו משתתף בו. וי"א דהיינו דוקא כשנדר או נשבע שלא יאכלנו אבל אם נדר או נשבע שלא יהנה ממנו אין משתתפין לו בה ודוקא שיתוף או עירובי חצרות שמערבין לדבר הרשות אבל עירובי תחומין שאין מערבין אלא לדבר מצוה מותר. ואם אמר קונם הנאתו או אכילתו עלי לכ"ע אין משתתף בו, ובהקדשות לכ"ע אין מערבין ומשתתפין. כ"ז וכן כל הסעיפים הקודמים שייך גם לענין עירובי תחומין [ולא בעירובי חצרות דאינו אלא בפת].

נדר בבית"ש על הככר האם משתתפין בו? אמר על ככר היום בע"ש לא יתקדש עדיין רק למחר יהיה קודש או קונם משתתפין לו בה, אבל אם אמר היום קונם ולמחר חול אין משתתפין לו בה שאינה ראויה עד שתהשך לילה גמורה. חצר הפתוח לשני מבואות ושיתף עם כל א' מהם מותר עם כל א' מהם לטלטל ממנו לחצר ומחצר לתוכה ואסור לטלטל כלים ששבתו בבתיים שבמבוי למבוי האחר דרך החצר, ואם בעת כניסת היום שבתו במבוי עצמה שרי, ואם נתנו שני המבואות שיתופן בחצר זו בכלי אחד מותר לטלטל ממבוי זה למבוי זה.

האם צריכין גם לערב החצירות כשעושיין שתופי מבואות?
המשתתפין במבוי בשאר מיני אוכלין ומשקין חוץ מכפת צריכים לערב החצרות עם הבתים כדי שלא ישכחו התינוקות תורת עירוב לפיכך אם נשתתפו במבוי בפת סומכין עליו ואין צריכין לערב בחצרות שהרי התינוקות מכירים בפת, ודוקא שהניחו הפת בבית שבחצר והיה פת שלמה ולא פרוסה ואי לא"ה לא מהני. וי"א שאם לא עירבה כל חצר לעצמה אין סומכין על השיתוף אבל כשכל חצר עירבה לעצמה ואח"כ נשתתפו במבוי ולא עירבו דרך פתחים שביניהם מותרים להשתמש בחצירות שבמבוי דרך פתחים שביניהם להוציא מחצר לחצר כלים ששבתו בבית שסומכים על שיתוף במקום עירוב, וי"א דסומכין אשיתוף במקום עירוב אפילו לא נשתתפו אלא ביין וכן סומכין אעירוב במקום שיתוף, ואנו נוהגין לכתחלה שלא לעשות רק שיתוף א' בקמח וסומכין על דעה הראשונה שאפילו לא עירב כל חצר לעצמה אם נשתתפו בפת סומכין עליו וא"צ לערב בחצרות כלל. ויותר טוב לומר בפירוש בשעת הנחת העירוב שמניחו גם לשם שיתוף ובוזה יוצא לכ"ע.

האם מותר לטלטל בחצר ובמבוי עצמם כשלא נשתתפו החצירות והמבואות? אף אם לא עירבו החצרות יחד וגם לא נשתתפו במבוי מותר לטלטל בכל המבוי כלים ששבתו בתוכו בין עירבו חצרות עם הבתים בין לא עירבו. וה"ה דמותר להוציא מחצר למבוי כלים ששבתו בתוכו וכן מן המבוי לחצר, וכן שרין הם גם בזה דכמו דמותר לטלטל בכל החצר כלים ששבתו בתוכו אף אם לא עירבו עם הבתים כן מותר לטלטל בכל המבוי אף אם לא נשתתפו בני החצרות עם המבוי, וכ"ז דוקא שהיה המבוי עצמו מתוקן בלחי וקורה כדיון.

נכרי או ישראל שיש לו פתח להמבוי ולקרפף האם אוסר על בני המבוי? אינו יהודי הדר במבוי ויש לו חלון אחורי ביתו פתוח לבקעה או לקרפף וכ"ש אם הוא פתח גמור אפילו אין בו אלא ד"ט על ד"ט אינו אוסר על בני מבוי אפי' מכניס ומוציא גמלים וקרונות דרך הפתח הפתוח למבוי כל היום שחפץ יותר באותו שפתוח לו מאחוריו לבדו שיש לו אויר והוי פתחו למבוי כמו שאינו רגיל שאינו אוסר. והוא שיש בבקעה או בקרפף יותר מסאתים אבל אם אין בו אלא סאתים קטן הוא ולא נחא ליה ביה, ובאופן זה אפילו היה פתח גדול פתוח לחן ג"כ אינו מתבטל ע"י הפתח שבמבוי ואוסר על בני המבוי והוא שרגיל יותר בהפתח שהוא לצד המבוי. וישראל שיש לו פתח למבוי ופתח מאחוריו לקרפף ושכח ולא

כדורים איזה מושל ראוי להקרא ממונה ע"ז לשכור ממנו רשות הבתים וחצירות?
הגב בענינו...
Sponsored By: DollarPhone
כל הזכויות שמורות
© מהמחלקת המסלול

מחבירו לא מהני א"כ יעשו מחיצה גבוה י"ט ואפילו לא היה חלל המבוי רחב יותר מ"י אמות, אלא או מערב כולה או מבוי מבוי ובונה כל מבוי ומבוי מצבה על פתחו אם רצה לחלוק רשותו מהם כדי שלא יאסור על שאר המבואות, וה"ה דיכול לחלק ע"י שיעמיד צוה"פ בסוף כל מבוי ומבוי.

אימתי מותר לערב לחצאין? כד"א שאין מערבין אותה לחצאין בעיר מוקפת חומה גבוה י"ט ויש לה דלתות כנעשית של רבים שהיא ר"ה ואינה מותרת בלי דלתות וה"ה בשאינה ר"ה כגון שאין רחובותיה רחבות ט"ז אמות או שאינו מפולש משער לשער וכה"ג וניתרת בצוה"פ, אבל אם לא היתה העיר כולה מוכשרת במחיצות ובאו להכשיר חציה ע"י תיקוני המחיצות ויערבה ע"י שיתוף והשאר יניח בלי תיקון כלל הרשות בידם.

האם יש חילוק בין לחלק לארכו או לרחבו? י"א הא דעיר של יחיד אסור לחלק היינו לארכה דרך עירות להיות מפולש פתח שלהן לארכה ור"ה עוברת מפתח לפתח מאחר דשניהם צריכים לילך לר"ה שבתוכה, אבל לרחבה ואלו יוצאים בשער זה ואלו יוצאים בשער זה ואין להם דריסת הרגל ע"י מערבין לחצאין ועושיין תקון ביניהם במקום שמתחלקין השיתופין זה לכאן וזה לכאן, ועד עשרה מהני לחי או קורה וביתר מ"י צורת הפתח, וי"א דבחילוק המבוי במקום השיתופין בעינן דוקא פס ד"ט או שני פסין של שני משהויין משני הצדדים אפילו אם אותו המקום אינו רחב יותר מ"י, ובקצה המבוי אין צריך תיקון כלל כשיש לה דלתות.

שכח לערב בעיו"ט מה יעשה? אין מערבין עירובי חצירות ושיתופי מבואות ביו"ט שחל להיות בע"ש בין שחל שני הימים יום ה' ו' או ו' ושבת אלא יניח מעיו"ט, ואם שכח ועירב יש להסתפק אם מהני, ואם שכח ביו"ט דעלמא ולא עירב מעיו"ט ולא בע"ש וחלו שני ימים טובים ביום ה' ויום ו' יערב ביו"ט על תנאי ובלא ברכה ויאמר אם היום חול יהא זה עירוב לצורך שבת ואם היום קודש אין בדברי כלום ולמחר יאמר על אותו הפתח [שאם יאמר על פת אחר יצטרך לשמור גם הפת הראשון שיהיה קיים עד שחשכה ליל שבת] אם היום קודש הרי עירבתי מאתמול ואם היום חול יהא זה עירוב. וה"מ בשני י"ט של גליות אבל בשני ימים טובים של ר"ה לא. ואיסור הנחת ע"ח ביו"ט שחל בע"ש הוא אפי"ו אם הניח עירובי תבשילין.

האם מותר לערב ביה"ש? א' עירובי חצרות וא' שיתופי מבואות מערבין אותם ביה"ש ואפילו אם כבר קבל עליו תוספת שבת קודם שנעשה ביה"ש ויש אוסרים אם קבל עליו תוספת שבת אפילו עדיין לא הגיע זמן ביה"ש, ויש פוסקים כדעה זו.

לא היה ראוי ליטלו או לאכלו ביה"ש האם הוי עירוב? צריך שיהא העירוב ביה"ש במקום שראוי ליטלו הלכך אם נפל עליו גל ואינו יכול ליטלו בלא מרא וחצינא אסור, אבל אם אין צריך למרא וחצינא אלא לטלטל מוקצה לא גזרו עליו ביה"ש. והעירוב א"צ להיות קיים רק ביה"ש ויוכל לאכלו כשודאי השיכה, ויש לבצוע עליו בשחרית בשבת. ודוקא במקום שנוהגים לערב כל ער"ש אבל עדיף טפי לערב על כל השנה בפעם אחת, ובאופן זה כשנאכל עירובי שבת אינו מותר רק לאותה שבת אבל לא לשבת הבאה.

נאבד המפתח ממקום שמונח בו העירוב האם מותר לטלטל? נתנו במגדל של בנין או אפילו במטלטל כמו תיבה גדולה המחזקת מ' סאה שיש בסתירתה משום סתירת אהל דאורייתא ונעל בפניו ואבד המפתח קודם ביה"ש א"א להוציא העירוב אלא אם כן עשה מלאכה גמורה ביה"ש כגון שצריך לטנור המגדול או הדלת הרי זה כמי שאבד ואינו עירוב שהרי א"א לאכלו. ודוק שנאבד במקום שהניחו ואינו יודע היכן הוא אבל אם הוא מונח במקומו אלא שהוא שכח באיזה מקום הניחו הוי עירוב. ואם נמצא המפתח בשבת במקום שיכול להביאו בלא מלאכה דאורייתא שלא היה מפסיק ר"ה בין מקום שנמצא המפתח לבין המגדול הוי עירוב אע"פ שלא היה בידו ביה"ש.

עיר שמותר לטלטל בה האם יהודים הבאים שם בשבת אוסרים עליהם? ישראלים הדרים בחצר יחידי בעיר של עכו"ם שהיא מוקפת חומה דעיו"ז אינה צריכה עוד שום תיקון וה"ה אם אינה מוקפת חומה ועשויה בתיקון מבואות כדין, ומותרים היו להוציא מהחצר למבואות של עיר דלענין שיתופי מבואות כל בני החצר כחדא חשיבי היכא שעירבו, ועברו יהודים אחרים דרך שם בשבת ונתאכסנו בחצר אחרת אינם אוסרים עליהם דאורח אינו אוסר ומותרים גם האורחים לטלטל בכל העיר וי"א דאף דאורחים אינם אוסרים על בעה"ב הקבוע שם אבל בעה"ב אוסר על האורחים שלא להוציא מבתיהם להעיר, ואנן נקטינן שגם הם מותרים, וה"ה אם מתאכסן באותו חצר שישראל דר שם וגם עכו"ם דר שם ולענין לטלטולי באותו חצר עצמה דמותרים שניהם אף בלי עירוב וכלי שכירות רשות מן העכו"ם. וכ"ש שמותרים לטלטל בחצר שמתאכסנים ואינם אוסרים זה ע"ז, ודוקא כשהעיר מוקפת חומה או שעשויה בתיקון עירובין כדן דאל"ה לא בטילי לגבי ישראל שדר בחצר אחרת ואוסרים זה ע"ז לטלטל בחצרו. והא דאורח אינו אוסר י"א דדוקא בשאינו רגיל להתאכסן שם אבל אם רגיל להתאכסן שם חשוב כקביעות ואוסר מיד כשכא שמה ויש מקילין גם בזה כל זמן שיש עליו שם אורח דהיינו עד ל' יום.

עיר של יחיד או של רבים ויש לו ב' פתחים האין מערבין אותו? עיר שבנאה יחיד לעצמו והשכירה לרבים או שבנאה להושיב בה דוירין ומשייר לעצמו דרכים ופלטיות וסרסיות וי"א שאפילו מכרה לרבים כ"ז שלא נשתקע שם בעלים הראשונים ממנו, אפילו יש לה שני פתחים שהעם נכנסין בו ויוצאין בו משתתפים כולם דוקא בשיתוף א' ויטלטלו בכל המדינה אחר שהוכשרו מבואותיה כהלכתן. וכן אם היתה של רבים ויש לה פתח אחד משתתפים כולם שיתוף א'. אבל אם היתה של רבים ויש לה שני פתחים שהעם נכנסים בזה ויוצאים בזה אפילו נעשית של יחיד שמכרוה לו אין מערבין את כולה אלא מניחין ממנה מקום א' אפילו חצר אחת ובית לתוכה ומשתתפין השאר ויהיו אלו המשתתפין כולם מותרים בכל העיר חוץ מאותו מקום ששיירו ויהיו אותם הנשארים מותרים במקומם בשיתוף שעושים לעצמם אם היו הנשארים רבים [דאם השיור רק לאחד א"צ שיתוף] ואוסרים לטלטל בשאר כל העיר. ואין נוהגין ליהרהר בזה אפילו בעיר של רבים ואפשר דאין נקרא רבים פחות מס' רבוא. ובתי העכו"ם א' הוי שיור לענין זה יש דיעות בין הפוסקים וטוב להחמיר.

בהנ"ל האם אפשר לערב כל מבוי לעצמו? ואם רצו לשתף מבוי מבוי בפני עצמו כ"ש דמהני וצריך שיעשו ביניהם שני פסין של שני משהויין אם הוא רחב י' אמות וביתר מ"י צריך צורת פתח, וה"ה אם עושה מצבה על אותו המקום לחלק אבל בלחי וקורה לא מהני לחלוק. ואם רצה לערב מבוי מבוי בפני עצמו בודאי סגי בלחי וקורה שבסוף המבוי שלא לאסור אמבואות אחרות ורק כששייר במבוי גופא בית וחצר אחת צריך שם באמצע המבוי במקום ששייר לעשות שני פסין וכו' ולא סגי שם בלחי וקורה.

יש לה סולם במקום פתח האם מערבין כולה? עיר של רבים שיש לו פתח א' וסולם במקום אחר כצד שכנגדו שעולים ויורדים בו חוץ לחומה מערבין את כולה ואינה צריכה שיור שאין הסולם שבחומה חשוב כפתח, ולקולא נחשב כפתח. ואפילו העמיד הרבה סולמות זה בצד זה עד יותר מ"י לא חשיב כפתח ואפי"ו הסולמות לכל רוחב הכותל. ואם יש לה שני פתחים ויש אשפה לפני אחד מהם שסותם מקום הפתח ואין רבים עוברים שם הוי כאילו אין שם אלא פתח א', ודוקא אשפה של רבים שאין מצויה להנטל אבל אשפה של יחיד לא, ואם פנו את האשפה חזר הפתח למקומו.

האם מותר לחלוק בעירוב מבוי א' לשנים או מבוי אחד מחבירו? עיר שהיתה מתחלה קנין אחד שנשתתפו כל יושביה חוץ במבוי א' הרי זה אוסר על כולם [דבעיר של רבים אפילו בית אחד מקיי שיור כ"ש מבוי]. ואם בנו מצבה על פתח המבוי אינו אוסר עליהם ודי כשהיא גבוה ד' טפחים וי"א דבעינן ג"כ שיהיה רחב ד"ט. לפיכך עיר שהיתה קנין יחיד אפילו נעשית של רבים אין מערבין אותה לחצאין ואף אם מערב לרחבו נמי אסור, וחילוק המבוי לחצאין עוד יותר חמור מהתחלקות של מבואות אחד מחבירו דכזה אפילו יעמיד מצבה באמצע המבוי כדי לחלק אחד

האם מותר לעשות עירוב בפ"ע ברחובות קטנים בעיר שיש בו עירוב לכל העיר?
הגב בענינו...
הלבנת דיומא
כל הזכויות שמורות
אוסף החנינים מל ירוש
© המחלקת המסל

Sponsored By: DollarPhone
זכות תלמוד

דפי ציורים וטיבלאות

משנה ברורה

מן סימן שצא סעיף ב
עד סימן שצו סעיף א

כ"ז תמוז

■ מחזור שינה אחת ■

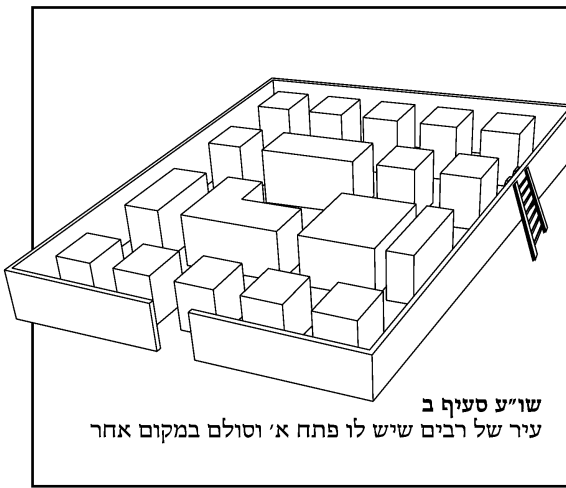
1 800 466-7593

www.HilchusDiyoma.org

כל הזכויות שמורות

ואסור להעתיקם בלי רשות

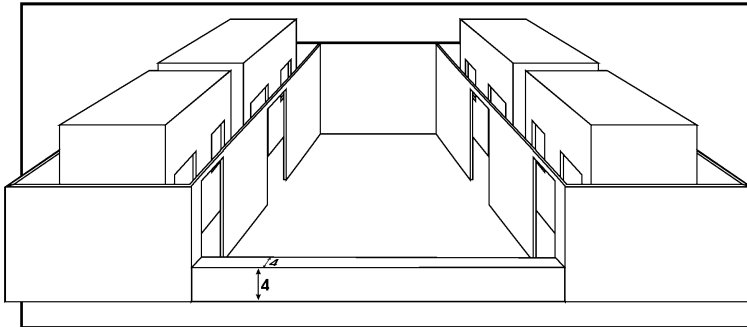
© מתחלת המפעל

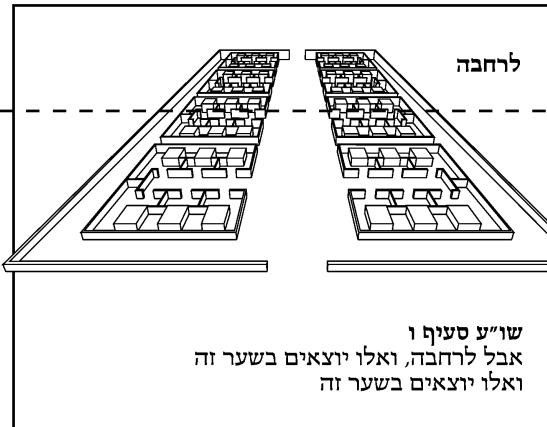
שו"ע סעיף ב
עיר של רבים שיש לו פתח א' וסולם במקום אחר

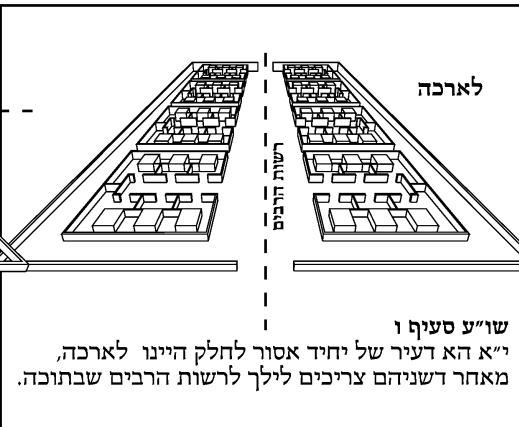
סימן שצב - שו"ע סעיף א'
עיר ... ויש לה ב' פתחים...
מניחין ממנה מקום א' אפילו חצר אחת ובית לתוכה

שו"ע סעיף ד
ואם בנו מצבה על פתח המבוי
מ"ב ס"ק כב
דדי כשהיא גבוה ד' טפחים
ועיין באור זרוע שכתב דבעינן
ג"כ שיהיה רחב ד"ט

שו"ע סעיף ו
אבל לרחבה, ואלו יוצאים בשער זה
ואלו יוצאים בשער זה

שו"ע סעיף ו
י"א הא דעיר של יחיד אסור לחלק היינו לארכה,
מאחר דשניהם צריכים לילך לרשות הרבים שבתוכה.

לומד נכבד! - הננו בזה להבהיר שהציורים אלו נעשו כפי הבנתנו בדברי המשנה ברורה, - ואם דעת הלומד נוטה אחרת ורואה איזה שגיאה בהציורים, - או שיש לו איזה הארה או הערה, נא שיואיל בטובו להודיעינו מזה, ולזכות את הרבים,

הגהות אלו יתקבלו אך ורק ע"י הפעק"ס אם בדעת הקורא שצריכין לעשות ציור על איזה דבר במקום שלא עשינו ציור, נא להודיעינו גם מזה, ואם ביכלתו לשלוח גם הציור שחושב שצריך להיות שם, - ואי"ה במהדורא הבא יוצג על מקומו בשם אומרו, ויוקף לזכותו.

ציורים אלו הם בפירוש לא לפסוק מזה הלכה למעשה, ולא נעשה רק להקל על הלומד בשעת לימודו להבין דברי המשנה ברורה, ולהלכה למעשה צריכין לעיין בפנים המשנה ברורה, בכל הכבוד, הנהלת המפעל

שה"צ לו לדירתו ורק שעושה כן להרווחה בעלמא אסור ואם שכר לנכרי קודם ר"ח בקבלנות מותר בכל ואפילו בט"ב עצמו וה"ה אם קצץ עם הנכרי בקבלנות לצייר ביתו מותר לצייר, ומ"מ אם יכול לפייסו בדבר מועט שימתין עד אחר ט"ב תע"ב. וביה"כ מותר דהוי מצוה דרבים, ואם היה כותלו נוטה ליפול אע"פ שהוא של שמחה מותר לבנות ואפילו אם הוא בענין שאין בו משום סכנה אלא שיש לחוש להפסד ממון מותר לבנות, ולצורך מצוה הכל שרי כגון שאין לו אשה ובנים ואין לו בית חתנות מותר לבנות בית חתנות ולעשות בגדים חדשים לצורך נשואין שיהיה אחר ט"ב אבל מי שקיים פריה ורביה אסור בכ"ז.

האם מותר לעשות אירוסין ונשואין בימים אלו? אין נושאים נשים אפילו בלא סעודה, ולהחזיר גרושתו מן הנשואין אפשר דשרי, ואין עושין סעודת אירוסין אבל ליארס בלא סעודה מותר וכ"ש דמותר להתקשר בכתיבת תנאים ומ"מ סעודה אסור לעשות אף באופן זה ואפילו בלא ריקודין ומחולות ואפילו בשבת אסור לעשות סעודה בשביל זה, מיהו מה שנוהגין לאכול מיני מרקחת בשעת כתיבת התנאים לא מיקרי סעודה, ואסור לעשות ריקודין ומחולות מ"מ בתמוז ואילך אפילו בלא אירוסין. ואפילו בט"ב עצמו מותר ליארס שלא יקדמנו אחר. ונוהגין להחמיר שאין נושאים מ"מ בתמוז ואילך עד אחר ט"ב אפילו מי שלא קיים פור"ר אבל באירוסין אין נוהגין להחמיר ואפילו סעודת אירוסין מותר לעשות.

האם מותר לספר וליטול הצפרנים וכו' בימים אלו? שבע שחל בו ת"ב אסורים לספר, ולענין נטילת צפרנים יש דעות בין האחרונים אכן לצורך טבילת מצוה בודאי שרי, וכן לכבוד שבת כגון שחל ט"ב בשבת שרי בע"ש ליטול הצפרנים, ולענין סריקת הראש אין להחמיר אפילו בשאר ימי השבוע.

האם מותר לכבס ולגהץ בגדים בימים אלו? אסור לכבס אפילו אינו רוצה ללבושו עתה אלא להניחו לאחר ת"ב וכיכוס של חו"ל מותר לכבס ולהניח עד אחר ט"ב דלכבס וללבוש בכל מקום אסור אבל גיהוץ שלנו אסור. וכלי פשתן ישנים אין בהם משום גיהוץ אפילו בא"י וה"ה דאין בהם משום כיכוס שלהם והרי הם ככיכוס שלנו ומותר אבל לא בחדשים היוצאים מתחת המכבש, והני מילי לגוהצן ולהניחן עד אחר ת"ב אבל אסור ללבוש בשבוע זה אפילו אם גיהצן או כיבסן קודם שבוע זו. ונהגו לאסור אפילו כלי פשתן ואפילו בכבוס שלנו בין ללבוש בין לכבס ולהניח ואין להקל בדבר, ואנו נוהגין להחמיר בכל זה מתחלת ר"ח עד אחר התענית.

באיזה אופן מותר לכבס בימים אלו? מי שאין לו אלא חלוק אחד יש להתיר לכבס מר"ח עד השבת, אם לא לצורך מצוה כגון אשה הלובשת לבנים מותרת לכבס וללבוש לבנים ולהציע תחתיה אפילו בשבוע שחל בו ט"ב אבל בת"ב עצמו לא חלכש לבנים רק לובשת חלוק בדוק ויפה ואם אין לה מותרת ללבוש חלוק לבן ומותרת ליתן לכובסת עכו"ם לצורך לבישת לבנים, וכן לכבוד שבת לובשים כלי פשתן המכובסים ומותר לכבס ביום ה' ויום ו' ויש אוסרין בזה אכן אם אין לו כתונת לשבת יש להקל וע"י עכו"ם שרי אבל בתספורת אסור אפילו לכבוד שבת. ומציעין לבנים על השולחנות כמו בשאר שבתות אבל להחליף סדינים לבנים נהגו איסור. ואסור ליתן כלים לכובסת אינה יהודי לכבס מר"ח ואילך ואפילו א"ל לכבס אחר ט"ב, ויש מקילין ליתן לה מר"ח ואילך לכבס אחר ט"ב ובכלי פשתן בודאי יש לסמוך ע"ז, אבל קודם ר"ח מותר לתת אע"פ שכובסת אחר ר"ח או אפי' בשבוע שחל ט"ב.

מאימתי מותר לכבס לאחר ת"ב? לאחר התענית מותר לספר ולכבס מיד וק"ו שמותר בכשר ויין, ומצד מנהגא יש לזיחר בזה ביום עשירי עד חצות היום. ואותן הנוהגין איסור בכשר ויין עד שבת נחמו י"א דמנהגא של טעות הוא וא"צ התרה וי"א דצריך התרה, ובעוד שלא התירו אסורין ג"כ לספר ולכבס עד יום ה' מפני כבוד השבת. ואם חל ת"ב ביום א' או בשבת ונדהה לאחר השבת מותר בשתי השבתות בין שקודם התענית בין שאחריה. וי"א שנהגו לאסור היכי שחל בשבת ונדהה כל שבוע שלפניו חוץ מיום ה' ויום ו' אבל חל ביום א' מותר. ונוהגין להחמיר מתחלת ראש חודש לענין כיכוס ולא קודם אבל תספורת נוהגים להחמיר מ"מ בתמוז. הצריך לילך למרקקים בשבוע שחל בו ט"ב מותר ליתן לכובסת עכו"ם לכבס בגדי פשתן לכמה שבתות שצריך על הדרך.

מה הם הד' צומות? חייבים להתענות בת"ב ובי"ז בתמוז ובג' בתשרי ובעשרה בטבת מפני דברים הרעים שאירעו בהם. וחייב כל איש לשוב אל לבו באותן הימים ולפשפש במעשיו ולשוב בהן ואין התענית אלא הכנה לחשובה. מי שטעה ואכל בהם מ"מ צריך להשלים התענית אחר שאכל.

מי מחיוב להתענות? הכל חייבים להתענות ד' צומות הללו ואסור לפרוץ גדר. מיהו עוברות ומיניקות שמצטערות הרבה אין להתענות ואפילו אינן מצטערות אינן מתחייבות להתענות אלא שנהגו להחמיר ואם הם חלושות אין להם להחמיר וכ"ש אם הוא חולה שאין בו סכנה בודאי פטור מלהתענות ואסור לו להחמיר על עצמו. ודוקא בג' צומות אבל בת"ב מחוייבות להשלים. ומ"מ אף הצריך לאכול לא יתענג עצמו בכשר ויין רק כפי מה שצריך. וכן הקטנים שיש להם דעת להתאבל אע"ג שאין מחוייבין לחנכם אפילו בן י"ב שנה ואפילו בתענית שעות מ"מ ראוי לחנכם שלא יאכלו רק כדי קיום הגוף לחם ומים או שאר מאכל פשוט לפי התנוק. ועוברת מיקרי משעה שהוכר הולד ומ"מ אפשר דאפילו לאחר מ' יום ליצירת הולד נמי הו"ל בכלל מעוברת לענין זה אם מרגשת צער אבל בכציר מהכי הוא לא ככל הנשים לכל דבר אם לא שמצטערת הרבה ואם מרגשת חולשה אין להחמיר בה כלל.

האם יש להחמיר בה' העינויים בד' צומות? צומות הללו חוץ מת"ב מותרים ברחיצה וסיכה ונעילת הסנדל ותשמיש המטה ואין צריך להפסיק בהם מבע"י. ובעל נפש יחמיר ככולן כמו בט"ב אלא שאם חל ליל טבילה יקיים עונתו וגם בנעילת הסנדל לא יחמיר וכן חל י' בטבת בע"ש אין להחמיר ברחיצה בחמין מפני כבוד השבת.

חל בער"ש או בשבת מה דינו? כל ד' צומות הללו אם חלו להיות בשבת נדחין לאחר השבת. ואם חלו בער"ש קורים בשחרית ומנחה ויחל ואומר הש"ץ ענינו בין גואל לרופא אבל אין אומרים וידוים ונפילת אפים במנחה, ואין לעשות בע"ש י"ז קטן באם ר"ח בשבת כ"א ביום חמישי שלפניו לפי שאין לומר סליחות גם וידוים בע"ש במנחה.

חופה בתענית בער"ש מה דינו? אם יש חופה ביום התענית בערב שבת נוהגין להתפלל מנחה ולקרות ויחל ואח"כ עושין החופה ואסור אז החתן לשחות מכוס של ברכה כיון שהוא עדיין מבע"י אלא נותנין התינוק לשנות, ובנדהה יכול החתן לשנות מכוס של ברכה וכן לאכול ולשתות אח"כ, ואם התענית הוא רק מחמת עצמו שהוא התענה ביום זה א"צ להשלים, וכשחל אחד מהצומות בתוך שבעת ימי החופה ישלים תעניתו אבל יא"צ א"צ להתענות בתוך י' ימי החופה אם נשא בתולה או חתן אלמנה.

מי מותר ללבוש בגדי שבת בתשעת הימים? משנכנס אב ממעטין בשמחה ואין שמחין בו כלל ובר ישראל דאית ליה דינא בהדי כוחי לישתמיט מיניה דריע מזליה עד ר"ח אלול ועכ"פ עד אחר ט"ב. מילה שהיא מר"ח עד ת"ב נוהגין שהמוהל ובעל ברית [היינו אותו שתופס התינוק על ברכיו בשעת המילה אבל המכנסים והמוציא התינוק [שקורין קוואטער] אינו בכלל זה ומ"מ האשה המכנסת התינוק נוהגת ללבוש בגדי שבת] ואבי הבן ואמו לובשין בגדי שבת אבל בלא הכי אסור. אפילו בשבת חזון אין מחליפין ללבוש בגדי שבת ואפילו הטלית כ"א הכתונת לבד ומותר להחליף גם הפוזמקאות וזה מותר אפילו בשבת שחל בו ט"ב. ויש שלובשין בגדי שבת אפילו בשבת שחל בו ט"ב ויש משנים בגד אחד. אבל פורשין פרוכת ומפות ומכסאות של שבת אם לא שאירע ט"ב בשבת ונדהה שאז אין פורשין פרוכת של שבת. ומי שיש לו נשואין בשבת נחמו מותר ללבוש בגדי שבת בשבת חזון, ואף אבי החתן והכלה לובשין בגד עליון של שבת ומ"מ בגדים חדשים אסור. וחתן מותר אפילו חל ט"ב בשבת אבל לאבי החתן אין להתיר אז ללבוש שום בגד של שבת.

האם מותר לעסוק במשא ומתן בימים אלו? מר"ח עד התענית ממעטים במשא ובמתן, י"א דהיינו שלא ישא במו"מ של שמחה כגון לקנות כלי כסף או צרכי חופה וכדו' אבל סתם מו"מ אין צריך למעט כלל וי"א דכל מו"מ צריך למעט בעת הזאת ולא יעסוק אלא כדי פרנסתו ורק אם הוא יריד שרי אם הוא מוצא אז בזול יותר, ובזמנינו נהגו להקל בכ"ז משום דהכל נחשב כעת כדי פרנסתו.

האם מותר לבנות בנין בימים אלו? ממעטין בבנין של שמחה וה"ה כל בנין

האם מותר לעשות סעודה בשעת השידוך הנקרא וואר"ט בימים אלו? **הגב בענינו...** **הלבנת דיומא** כל הזכויות שמורות ואסור להעתיק מלי ידוע © מהמחלת ומשגל **דולר פון** Sponsored By: DollarPhone **זכות תלמוד** ללימוד שלחן ערוך אורח יום משנה ברורה

דפי ציוורים וטיבלאות

משנה ברורה

מן סימן תקמט סעיף א
עד סימן תקנא סעיף ה

כ"ח תמוז

■ מחזור שינה אחת ■

1 800 466-7593

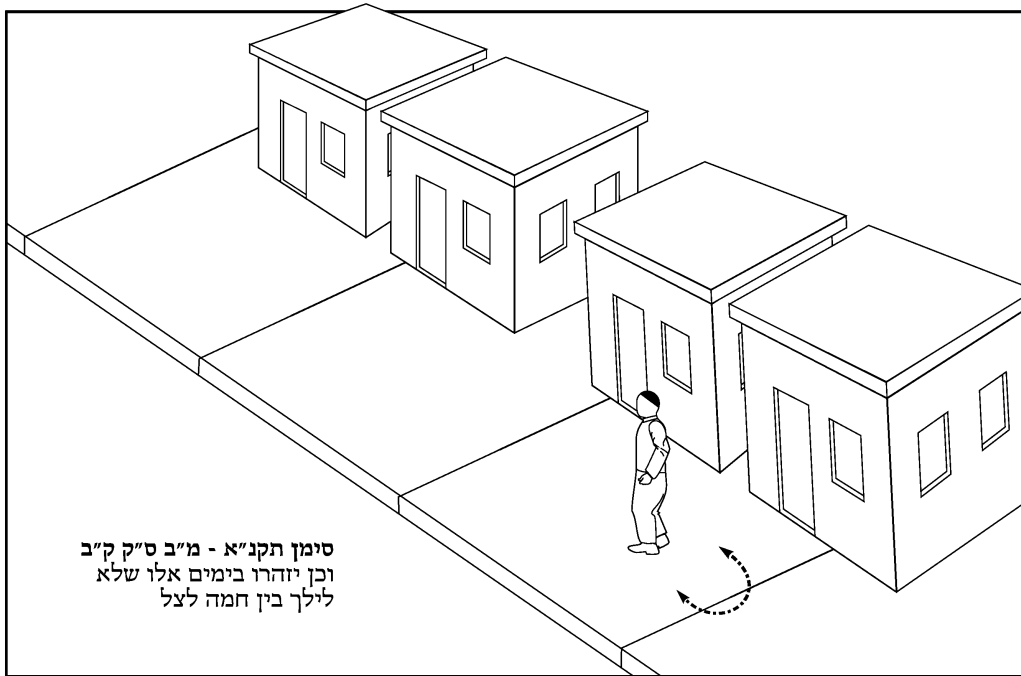
www.Hilchusadyoma.org

כל הזכויות שמורות
ואסור להעתיקם בלי רשות
© מנהגות המפעל

דרגות	בבבל		בחו"ל (שלנו)		בארץ ישראל		שבוע שחל בו ת"ב אסורים... לכבס סימן תקנ"א ש"ע סעיף ג' ומ"ב שם			
	פשתן	צמר	פשתן	צמר	פשתן	צמר	גיהוץ	כיבוס	גיהוץ	כיבוס
<ul style="list-style-type: none"> ארץ ישראל חוץ לארץ 	-	-	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✗	✗
<ul style="list-style-type: none"> א"י / חו"ל בבל 	✗	✓	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗
	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗	✗

• כיבוס בזמן הזה: מים, אפר נתר ובורית - גיהוץ: מעבירין אבן חלק
• מותר היינו להניחן עד אחר ת"ב אבל ללבוש אסור בכל גווי בשבוע זו
• פשתן היינו ישנים

סימן תקנ"א - מ"ב ס"ק ק"ב
וכן יזהרו בימים אלו שלא
לילך בין חמה לצל

דפי ציוורים וטיבלאות

משנה ברורה

מן סימן תקנא סעיף ה
עד סימן תקנב סעיף ג

כ"ט תמוז

■ מחזור שינה אחת ■

1 800 466-7593

www.Hilchusadyoma.org

כל הזכויות שמורות
ואסור להעתיקם בלי רשות
© מנהגות המפעל

דיני הבדל שיש בין תשעה באב ליתר צומות, סימן תקנ"ז

האופן / הדין	פטור - מותר	הטעם	יתענה - אסור	הטעם
החוב להתענות בהג' תעניתים	להגמרא פטור מלהתענות הג' תעניתים כשאין גזרות ע"י רוב ישראל (מ"ב א')	כיום דהג' תעניתים רשות לא הטריחוהו (רש"י ר"ה י"ח ע"ב רצ"ו)	להפוסקים ואסור לפרוץ גדר (מ"ב א')	דכבר רצו וקיבלו (מ"ב א')
עברות ומניקות להתענות בג' תעניות	כשמצטערות הרבה או עוברת שמרגשת חולשה (שע"צ ב' ג')	דכשקבלו הקלו לכתחילה עליהם (מ"ב ב')	כשאנים מצטערות ואין להם חולשה (מ"ב ה')	דנהגו להחמיר (רמ"א א')
נקרא מעוברת להתענה	מארבעים יום כשמרגשת צער (מ"ב ג')	אפשר לאחר מ' יום מצורת הולד (מ"ב ג')	עד שהוכר הולד (ג' חדשים) (מ"ב ג')	מסברא כד"ן וסת (מ"ב ג')
עברות ומניקות להתענות בהד' תעניתים	בהג' צומות כשמצטערות הרבה או עוברת שמרגשת חולשה (תקנ"ד ה' שע"צ ב' ג')	דכשקבלו הקילו לכתחילה עליהם (מ"ב ב')	בט' באב (רמ"א א')	שהוכפלו בו צרות וחורבן בית המקדש חמור טפי (מס' ר"ה י"ח ע"ב)
אם צריך לאכול כחולץ שאב"ס או קטן שיש לו דעת להתאבל	מותר לאכול מאכלים פשוטים ממה שצריך (מ"ב ה')	כדי קיום הגוף (מ"ב ה')	אסור להתענג בבשר ויין (מ"ב ה')	כדי להתאבל עם הציבור (מ"ב ה')
רחיצה - להלכה	בשאר תענית - וכשחל"י בטבת בער"ש אפי' בעל נפש (מ"ב ו')	לא קיבלו כט"ב - ובער"ש מפני כבוד שבת (מ"ב ו')	בט' באב - ובעל נפש יחמיר גם בשאר תעניתים (מ"ב ו', באה"ט ב')	כד"ן תענית ציבור - ולבעל נפש דהאידינא מצוי גזירות (שע"צ ט')
סיכה תשה"מ להפסיק מבעו"י	בשאר התעניתים (שו"ע ב')	לא קיבלו כט"ב שאין רוב ציבור יכולים לעמוד (מ"ב ו')	בט' באב, ובעל נפש יחמיר גם בשאר תעניתים (מ"ב ו')	דט"ב חמור כתענית ציבור ולבעל נפש דהאידינא מצוי גזירות (שע"צ ט')
רחיצה בהג' תעניתים להמנהג	בצונן או פניו ידיו ורגליו אפי' בחמין (שע"צ ח')	בחמין כל גופו (שע"צ ח')	דמצוי גזירות (שע"צ ט')	
נעילת הסנדל	בשאר תענית אפילו בעל נפש (מ"ב ו')	חוכה וטלולא (מ"ב ו')	בט' באב (שו"ע ב')	כד"ן תענית ציבור (מ"ב ו')
אם חל הדי' צומות בשבת יתענה (לכד' י' בטבת שא"א ליחול בשבת)	פטור להתענה להתענה בשבת (שו"ע ג')	עונג שבת	יתענה אחר השבת ולא לפני שבת (שו"ע ג')	דלא מקדמינן פרעניתא (מ"ב ט')
חל מהד' צומות (י' בטבת) ערש"ק	קוראים בשחרית ובמנחה ויחל (רמ"א ג')	כבכל תענית ציבור	אין אומרים וידווי ונפילת אפים במנחה ערש"ק (מ"ב י"א)	שאין אומרים וידווי במנחה ערש"ק (מ"ב י"א)
חל ר"ח בשבת	יעשה יו"כ קטן יום חמישי (מ"ב י"א)	כדי שיוכל לומר הודווי יו"כ במנחה (מ"ב י"א)	אין לעשות יו"כ קטן ערש"ק (מ"ב י"א)	שאין אומרים וידווי ערש"ק במנחה (מ"ב י"א)
כשחל החופה ביום התענית ולשתות מהכוס של ברכה ולאכול אח"כ	כשנדחה התענית מותר לחתן (מ"ב י"ב)	שהשמחה שלו (תקנ"ט מ"ב ל"ה)	בתענית ציבור אסור להחתן לשתות מהכוס אלא יתן לקטן (מ"ב י"ב)	שצריך להשלים התענית (תקס"ב רמ"א ב')
חתן ביום חופתו שמתענה ולשתות מהכוס של ברכה ולאכול אח"כ	מותר מאחר החופה לאכול ולשתות וא"צ להשלים, וטוב שיתנה שלא ישלים (מ"ב י"ב) וס' תקס"ב מ"ב י"ב)	דמתענה רק לצער תשובה (תקס"ב מ"ב י"א י"ב)	עד מנחה (תקס"ב שו"ע ב')	כדי לומר עננו (תקס"ב מ"ב י"ב)
חל תענית בז' ימי המשתה שלו	תענית יארציית אין צריך להתענה כשנשא בתולה או בחור לאלמנה (מ"ב י"ב)	שאין חמור כ"כ ושמחה שלו	תענית ציבור ישלים (מ"ב י"ב)	שתענית ציבור חמור
להכריז התענית בשבת קודם הצום	אין מכריז ט"ב יו"כ תענית אסתר ומנהג אשכנזים שלא להכריז בכל תענית (שו"ע ד')	מנהג אשכנזים	למחבר מכריז שליח ציבור הצום חוץ ט"ב יו"כ ותענית אסתר (שו"ע ד')	שכן המנהג

הטבלאות אלו הם במירוש לא למסוק מזה הלכה למעשה, ולא נעשה רק להקל על הלומד בשעת לימודו ולחזור עליו בקצרה, ולהלכה למעשה צריכין לעיין בפנים המשנה ברורה, לומד נכבד! - הגנו בזה להבהיר שהטבלאות אלו נעשו כפי הבנתנו בדברי המשנה ברורה, - ואם דעת הלומד נוטה אחרת ורואה איזה שגיאה בהטבלאות, - או שיש לו איזה הארה או הערה, נא שיואלף בטובו להודיענו מזה, ולזכות את הרבים, וא"ה במהדורא הבא יתוקן כהלכתו. הגהות אלו יתקבלו ע"י הפעק"ס בכל הכבוד, הנהלת המפעל

דיני שבוע שחל תשעה באב להיות בתוכה, סימן תקנ"א - חלק א'

האופן / הדין	מותר	הטעם	אסור	הטעם
שמחה	לתוס' ביבמות כשממעט מדרכו בשאר ימים (שע"צ א')	כמו שפירשו למעט במשא ומתן (שע"צ א')	למג"א אסור לגמרי (מ"ב א')	שפירשו למעט שאין שמחין כלל כמ"ש תוס' פ"ק מגילה (מ"ב א')
דינא בהדי גכרי	מרי"ח אלול ועכ"פ מאחר ת"ב (מ"ב ב')	מדברי הוזהר מאחר ת"ב (שע"צ ב')	משנכנס אב לישמט מניה עכ"פ עד אחר ת"ב (שו"ע א')	דריע מזליה (שו"ע א')
בגדי שבת	ונהגים שהמוהל והסנדק ואבי הבן ואמו (רמ"א א')	משום שמחה של מצוה	אסור לכל אדם (רמ"א א')	ממעטין בשמחה
בגדי שבת להקואטר בברית	האשה המכנסת ולא"ר גם האיש (שע"צ ג')	שזה עיקר מצותה (מ"ב ג')	למ"ב האיש המכניס והמוציא (מ"ב ג')	שאינו בכלל בעל הברית (מ"ב ג')
בגדי שבת חזון	להחליף הכתונת והפזמקאות וי"א בגד אחד ולהג"א כל הבגדים ולר"י עמדין אפי' חל בט"ב (מ"ב ה')	משום זיעה, ושטות להחמיר ולהג"א שאין אבילות בשבת (מ"ב ה', באה"ט ד')	להרמ"א אין מחליפין אפי' הטלית וי"א אפי' הכתונות (מ"ב ה' ו' באה"ט ד')	אבילות, וכתונות שהוא דבר של צנעה (באה"ט ד')
לגלח לבעל ברית	להחתם סופר משא"כ באבל ממש בתוך שלושים (שע"צ ד')	לכבוד השמחה כמו ללבוש בגדי שבת	להבאר היטב (באה"ט ג')	מדלא כתב שמתרין (באה"ט ג')
לפרוש פרוכת או מפות ומכסאות של שבת לשבת חזון	כשחל ת"ב באמצע השבוע (רמ"א א')	לכבוד שבת	כשחל בת"ב ונרחה (רמ"א א')	שכשהיום ת"ב חמור טפי
בגדי שבת לחתן שבת חזון שהוא לפני החתונה	בגדי שבת (רמ"א א')	משום השמחה שלו	בגדים חדשים (מ"ב ט')	שיש בה שמחה יתירה
בגדי שבת וחדשים לאבי החתן והכלה שבת חזון כשהוא בשבת לפני החתונה	כשחל ת"ב באמצע שבוע מותר ללבוש בגדי שבת לכבוד החתן והכלה (מ"ב ח')	לכבוד החתן והכלה (מ"ב ח')	כשחל בט"ב בשבת אסור שום בגד שבת (מ"ב י')	שכשהיום ת"ב חמור טפי
משא ומתן לדינא - ולהמנהג	כשיש יריד ומוצא אז בול וי"א כשאינו של שמחה וי"א רק כדי פרנסתו-ונהגו להקל בכלל ולט"ז אפי' של שמחה (מ"ב י"א שע"צ ג')	דדבר האבוד - ונהגו דהכל נחשב כעת כדי פרנסתו ולט"ז דשמא לא יוכל להכין אחר ת"ב (מ"ב י"א)	י"א דאסור של שמחה וי"א דאסור לעסוק יתר מכדי פרנסתו בכלל - ולפי מה שנהגים להקל בכלל מחמיר המ"א בשל שמחה (מ"ב י"א שע"צ ג')	רממעטין בשמחה - ולמ"א דשל שמחה יש למנוע (שע"צ י"ג)
להתיר נדר לעסוק במשא ומתן	להתיר במקום שנהגו שלא לעסוק כלל ומהני ההתרה (שע"צ י"א)	שהחומרא שלא מהדין רק שאפשר שעשו טיג וגדר שמהני על זה התרה (שע"צ י"א)	במקום שנהגו למעט במשא ומתן לא מהני ההתרה (שע"צ י"א)	דיש פוסקים שסוברים שאסור מן הדין ודבר שקובלו אבותינו לחומרא לא מהני התרה (שע"צ י"א)
לבנות בנין	כששכר עכו"ם בקבלנות מקודם ר"ח ואז מותר לבנות אפי' בת"ב - או לבנות ביהכ"נ (מ"ב י"ב)	דהנכרי אדעת' דנפשי' עביר - וביהכ"נ דמצוה דרבים (מ"ב י"ב)	אסור של שמחה או להרוחה - ובקבלנות עכו"ם מקודם ר"ח שמותר תבוא עליו ברכה אם יכול לפייסו ומפייסו בדבר מועט שימתין עד אחר ת"ב (שו"ע ב')	ממעטין בשמחה
לבנות כותלו הנוטה ליפול	כשיש סכנה או הפסד ממון אפי' של שמחה (מ"ב י"ג)	שעושה בשביל הפסד (מ"ב י"ג)	של שמחה כשאין סכנה (שו"ע ב')	ממעטין בשמחה
נטיעה	שאינו של שמחה (שו"ע ב')	שאינו בכלל ממעטין בשמחה	של שמחה (שו"ע ב')	ממעטין בשמחה
להנשא אשה	להחזיר גרושתו או אם לא קיים פו"ר מותר מדינא (מ"ב י"ד ט')	דאין שמחה ואם לא קיים פו"ר איכא מצוה (מ"ב י"ד)	אם קיים פו"ר אסור אפי' בלי סעודה ונהגו אפי' לא קיים פו"ר (שו"ע ב')	דאיכא שמחה ולא מסמני מלתא (מ"ב ט"ז)
לעשות בית חתנות או בגדים חדשים לצורך חתונה	לצורך מצוה כגון שאין לו אשה ובנים ובית חתנות מותר כדי שיהיה לו אחר ת"ב (מ"ב י"ד)	דמדינא מותר לו אפי' להנשא בימים אלו (מ"ב י"ד)	למי שקיים פו"ר (מ"ב י"ד)	שיש שמחה ואסור לו להנשא באותו ימים (מ"ב י"ד)
אירוסין, תנאים	מותר גם עם מיני מרקחת אבל בלי סעודה (מ"ב ט"ז)	דבלא שמחה ליכא שמחה ומרקחת לא מיקרי סעודה (מ"ב ט"ז)	עם סעודה אסור אפי' בשבת ואפי' בלא רקודין (מ"ב ט"ז)	משום שמחה
אירוסין בט"ב	לארס בלבד (שו"ע ב')	דאירוסין בלא סעודה ליכא שמחה כ"כ ושמא יקדמו אחר (שו"ע ב' מ"ב ט"ז)	עם ריקודים (מ"ב ט"ז)	שאסור מ"ז תמוז עד אחר ט"ב אפילו בלא סעודת אירוסין (מ"ב ט"ז)
לשרף לארס ולהנשא אשה מ"ז תמוז	שידוכין אירוסין אפילו בסעודה (מ"ב י"ט)	שאין נהגים להחמיר וסעודת שידוכין הוה מצוה כסעודת אירוסין (מ"ב י"ט שג"צ כ"ז)	להנשא בכלל אפי' למי שלא קיים פו"ר (מ"ב י"ח)	שנהגים להחמיר (רמ"א ב')
נטילת צפרנים	ולצורך טבילת מצוה וערש"ק - והמ"א מתיר בכלל (מ"ב כ' שע"צ כ"ז)	שלא צורך מצוה ולכבוד שבת - (מ"ב כ')	הט"ז אסור אם לא לצורך מצוה או כבוד שבת (מ"ב כ' שע"צ כ"ז)	אבילות
כובס לכבס שלהם	ללבוש לבנים עד ת"ב או לכבוד שבת כשיש לו רק חלוק אחד מר"ח עד ערש"ק (שו"ע ג', מ"ב כ"ט)	צורך מצוה לא גזרו (מ"ב ל"א)	אפי' להניח לאחר ט"ב (שו"ע ג')	נראה כמסיח דעתו מאבילות (מ"ב כ"א)

הטבלאות אלו הם בפרושה לא למסוק מזה הלכה למעשה, ולא נעשה רק להקל על הלומד בשעת לימודו ולחזור עליו בקצרה, ולהלכה למעשה צריכין לעיין בפנים המשנה ברורה, לומד נכבד! - הגנו בה להבהיר שהטבלאות אלו נעשו כפי הבנתנו בדברי המשנה ברורה, - ואם דעת הלומד נוטה אחרת ורואה איזה שגיאה בהטבלאות, - או שיש לו איזה הארה או הערה, נא שיואל בטובו להודיענו מזה, ולזכות את הרבים, ואי"ה במהדורא הבא יתוקן כהלכתו. הגהות אלו יתקבלו ע"י הפעק"ס בכל הכבוד, תהלת המפעל הארה או הערה, נא שיואל בטובו להודיענו מזה, ולזכות את הרבים, ואי"ה במהדורא הבא יתוקן כהלכתו.

דיני שבוע שחל תשעה באב להיות בתוכה, סימן תקנ"א - חלק ב'

האופן / הדין	מותר	הטעם	אסור	הטעם
לכבס כובס שלנו	מדינא כדי ללבוש אחר ט"ב (מ"ב כ"ב)	שאין כובס יפה כאר"י (ש"ע ג')	י"א במים שאינם מקבל וי"א עם נתר ובורית ונהגו כל כובס (ש"ע ג')	שבמים יפים דינו כאר"י וי"א עם נתר ובורית כגוהץ (ש"ע ג')
ללבוש בגד המוכס	ללבוש לבנים ולהציע או לכבוד שבת בגד פשתן (רמ"א ג')	לצורך מצוה לא גזרו ואין גוהץ בפשתן	אפי' מכובס מקודם - ואפי' לכבוד שבת כשדרך לכבוש במכבש (מ"ב כ"ה מ"ד)	אבלות - ובמכבש שבכלל גוהץ שעושה כחדשים (מ"ב מ"ד)
גוהץ	בגד פשתן ישן להניח לאחר ט"ב. מותר מדינא (מ"ב כ"ג)	שהם ככובס שלנו (ש"ע ג')	אפילו שלנו ונהגו אפי' מפשתן (ש"ע ג')	שי"א שמדינא אסור כובס אפי' שלנו (ש"ע ג')
תספורת או סריקת הראש	סריקת הראש (מ"ב כ')	דאפי' אבילות מקילין (שע"צ כ"ח)	תספורת אפילו לכבוד שבת ונהגו מי"ז בתמוז (רמ"א ד' מ"ב ל"ב)	דאינו רגיל כל שבוע (מ"ב ל"ב)
ליתן בגדיו לכובס עכו"ם	קודם ר"ח ולא"ך כשיכבסו אחר ט"ב ויש להקל בפשתן או ללבישת לבנים (מ"ב ל"א ל"ד ל"ט)	קודם זמן איסורו ולא"ר כחול המועד (באה"ט יז)	מראש חודש ולמ"א אפי' לכבס אחר ט"ב (מ"ב ל"ד)	למ"א מטעם מנהג (מ"ב ל"ד)
לכבס בגדים להצריך לילוך למרחקים כשבוע שחל בו ת"ב	ליתן לעכו"ם בגדי פשתן להולך בדרך לפי מה שצריך בדרך ויש מתירין בצורך גדול ע"י ישראל אם א"א ע"י עכו"ם (שע"צ מ"א)	יש אסורים ע"י ישראל אפילו בצורך גדול אפילו אם א"א ע"י עכו"ם (שע"צ מ"א)	יש אסורים ע"י ישראל אפילו בצורך גדול אפילו אם א"א ע"י עכו"ם (שע"צ מ"א)	
ללבישת לבנים המכובס בט"ב	כשאין לה בגד בודק (מ"ב ל"א)	לצורך מצוה לא גזרו (מ"ב ל"א)	כשיש לה חלוק בודק ויפה (רמ"א ג')	ט"ב חמור טפי
לכבס או ללבוש בגדים המכובסים לכבוד שבת	בגדי פשתן מותר ללבוש וכמ"כ משמע דמותר לכבס בחמישי ושישי ע"י ישראל ואפילו להנהיגם איסור יש להקל אם אין לו כתנת לשבת וכ"ש ע"י עכו"ם (מ"ב ל"ב)	לכבוד שבת כמו בשאר שבתות (רמ"א ג')	בד"מ משמע שנהגו איסור לכבס אפי' ביום חמישי ושישי (מ"ב ל"ב)	נהגו בזה לאסור (מ"ב ל"ב)
להציע סרינים לבנים לכבוד שבת	על השלחן להחליף לבנים (מ"ב ל"ג)	לכבוד שבת	להחליף סרינים לבנים (מ"ב ל"ג)	נהגו איסור (מ"ב ל"ג)
לספר ולכבס אחר ט"ב	מיד (ש"ע ד')		מצד המנהג עד חצות יום עשירי (מ"ב ל"ז)	מצד מנהגא דנשרף ההיכל עד שקיעת החמה ביום עשירי (מ"ב ל"ז)
הנהיגים איסור בכשר ויין אחר ט"ב עד שבת נחמו	י"א דמותר אפילו בלי התרה וי"א דמותרין רק מיום חמישי (מ"ב ל"ז)	דמנהג טעות ואין צריך התרה ול"א מטעם כבוד שבת (מ"ב ל"ז)	י"א שבעוד שלא התירו אסורין גם לספר ולכבס עד יום חמישי (מ"ב ל"ז)	דס"ל שאינו מנהג טעות וצריך התרה (מ"ב ל"ז)
מאזיה זמן אסור תספורת ולכבס למחבר	השבוע לפני ט"ב וי"א אפי' כשת"ב נדחה ליום א' מותר השבוע שלפניו (ש"ע ד')	המחבר לשיטתו	שבוע שחל ט"ב וי"א כשנדחה ת"ב אסור השבוע לפניו חוץ מיום חמישי ויום שישי (ש"ע ד')	המחבר לשטתו שאוסר רק השבוע שחל ת"ב בו - דמותר לכבוד שבת (מ"ב ל"ט)
מאזיה זמן אסור תספורת ולכבס לרמ"א	לכבס עד ר"ח (רמ"א ד')	שאין רוב הציבור יכולים לעמוד מי"ז תמוז (מ"ב מ')	תספורת מי"ז בתמוז - ולכבס מר"ח (רמ"א ד')	זמן אבילות - דמשכנס אב ממעטין בשמחה וצריך למעט בשמחה ולהראות אבלות וע"י הכובס מסיח דעתו מאבלות (מ"ב י"ט מ"ב)
בגדי עכו"ם לכבס ע"י ישראל	מדינא (מ"ב מ"ב)	דליכא שמחה (מ"ב מ"ב)	רק בשבוע שחל ט"ב אפילו לרמ"א (מ"ב מ"ג)	מראית עין שאינו ניכר שהם של עכו"ם (מ"ב מ"ב)
ללבוש בגד חשוב חדש מי"ז תמוז עד ר"ח אב	כשקנה הבגד מתוקן קודם י"ז תמוז או בגדים שאינם חשובים (מ"ב מ"ה)	שמברך בשעת הקניה (מ"ב מ"ה)	כשקנה בגד שאינו מתוקן כל צורכו (מ"ב מ"ה)	שאו מברך שהחיינו בשעת לבישה (מ"ב מ"ה)
ללבוש בגד חשוב חדש בשבתות מי"ז תמוז עד ר"ח	למג"א ולשע"צ אפילו מברך שהחיינו (מ"ב מ"ה)	דבגמרא נזכר רק משכנס אב ממעטין בשמחה (שע"צ מ"ח)	להאלי' רבה כשחייב בהחיינו (שע"צ מ"ח)	שיש שמחה גדולה (שע"צ מ"ח)
בגד חדש או שעדיין נראה כחדש לשבת מר"ח עד ת"ב	חדש למחבר ונראה חדש לכו"ע עד שבת חזון (מ"ב מ"ד)	שנראה חדש משום גוהץ אין המנהג להחמיר בשבתות מר"ח (שע"צ מ"ז)	חדש לרמ"א מר"ח (רמ"א ו')	משכנס אב ממעטין בשמחה (שע"צ מ"ח)
לקנות או לעשות בגדים חדשים לעצמו	לעשות רק למי שאין לו אשה ובנים עד ט"ב (מ"ב מ"ז)	דמדינא מותר לו להנשא (מ"ב מ"ז)	אסור לכל אדם מראש חודש אפי' דעתו ללבוש אחר ט"ב (מ"ב מ"ט)	דומיא לכבס, שצריך למעט בשמחה ולהראות אבלות ושנראה שמסיח דעתו מאבלות (מ"ב מ"ט)
לעשות בגדים חדשים ע"י עכו"ם לעצמו	וכן נהגו להכין לאחר ט"ב ולצורך נישואין אפי' בט"ב (רמ"א ז' מ"ב מ"ז)	מקילין יותר מכובס משום שעדיין אינו שלו ולא נקרא שמו עליו (מ"ב נ"ג)	טוב למעט אפי' להכין לאחר ט"ב (רמ"א ז')	כמו דמעטינן משא ומתן (רמ"א ז')
לעשות בגדים לישראל אחר	נהגו להקל כשנתנו קודם ר"ח - או כשאין לו מה יאכל (מ"ב נ"א)	נהגו להקל - כאבל אחר ג' ימים (מ"ב נ')	מן הדין בין בשכר בין בחנם (רמ"א ז')	אבלות
לעשות בגדים לעכו"ם	כשירדע ומפורסם שעושה לעכו"ם מותר לקבל המלאכה אפילו אחר ר"ח (רמ"א ז')	שאינו שמוח לעשות לעכו"ם וליכא מראית עין (מ"ב נ"ב)	כשאין ידוע ומפורסם שעושה לעכו"ם (מ"ב נ"ב)	מראית עין שיסברו של ישראל (מ"ב נ"ב)